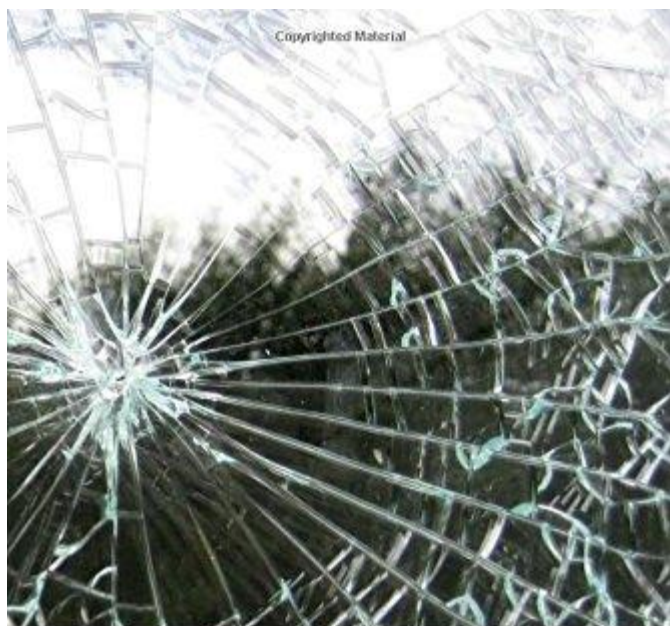

Copyrighted Material

Death

Poems of Meditation

Sorin Cerin

Copyrighted Material

SORIN CERIN - DEATH

SORIN CERIN

DEATH

Poems of meditation

2016

SORIN CERIN - DEATH

Copyright © SORIN CERIN 2016

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured în the United States of America

ISBN-13:
978-1537600321

ISBN-10:
153760032X

SORIN CERIN - DEATH

This book have been published for first time by Paco Publishing House in Romanian language in Romania

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN

Moarte / Sorin Cerin. - București : Paco, 2015
ISBN 978-606-665-102-8
821.135.1-1

This book have been published also in Romanian language in the United States of America

ISBN-13: 978-1511404198

ISBN-10: 1511404191

Critical appreciations about the poetry of meditation

PhD Professor Al Cistelean within the heading Avant la lettre, under the title Between reflection and attitude, appeared in the magazine Familia nr.11-12 November-December 2015, pag.16-18, Al Cistelean considers about the poetry of meditation, of Sorin Cerin, that:

"From what I see, Sorin Cerin is a kind of volcano textually, in continuously, and maximum eruption, with a writing equally frantic, as and, of convictions. In poetry, relies on gusts reflexive and on the sapiential enthusiasm, cultivating, how says alone in the subtitle of the Non-sense of the Existence, from here the poems "of meditation".

One approach among all risky - not of today, yesterday, but from always - because he tend to mix where not even is, the work of poetry, making a kind of philosophizing versified, and willy-nilly, all kinds of punishments and morality.

SORIN CERIN - DEATH

Not anymore is case to remind ourselves of the words said by Maiorescu, to Panait Cerna, about "philosophical poetry," because the poet, them knows, and, he very well, and precisely that wants to face: the risk of to work only in idea, and, of to subordinate the imaginative, to the conceptual.

Truth be told, it's not for Sorin Cerin, no danger in this sense, for he is in fact a passional, and never reach the serenity and tranquility Apolline of the thought, on the contrary, recites with pathos rather from within a trauma which he tries to a exorcise, and to sublimates, into radical than from inside any peace of thought or a reflexive harmonies.

Even what sounds like an idea nude, transcribed often aphoristic, is actually a burst of attitude, a transcript of emotion - not with coldness, but rather with heat (was also remarked, moreover, manner more prophetic of the enunciations).

But, how the method, of, the taking off, lyrical, consists in a kind of elevation of everything that comes, up to the dignity of articulating their reflexive (from where the listing, any references to immediately, whether biographical or more than that), the poems by Cerin, undertake steep in the equations big existential and definitive, and they not lose time in, domestic confessions.

They attack the Principle of reality, not its accidents. Thus, everything is raised to a dignity problematic, if no and of other nature, and prepared for a processing, densified.

SORIN CERIN - DEATH

Risks of the formula, arise fatal, and here, because is seen immediately the mechanism of to promote the reality to dignity of the lyrism.

One of the mechanisms comes from expressionist heritage (without that Sorin Cerin to have something else in common with the expressionists), of the capitalized letter, through which establishes suddenly and unpredictably, or humility radicalized , or panic in front of majesty of the word.

Usually the uppercase, baptizes the stratum "conceptual" (even if some concepts are metaphors), signaling the problematic alert.

It is true, Sorin Cerin makes excess and wastage, of the uppercase, such that, from a while, they do not more create, any panic, no godliness, because abundance them calms effects of this kind, and spoil them into a sort of grandiloquence.

The other mechanism of the elevation in dignity rely on a certain - perhaps assumed, perhaps premeditated - pretentious discourse, on a thickening lexical, and on a deep and serious declamation.

It is insinuated - of lest, even establishes - and here is an obvious procedure of imaginative recipe, redundant over tolerant.

How is and normal - even inevitable - in a lyrical of reflection what wants to coagulate around certain cores conceptual, the modality immediate of awareness of these nodes conceptual, consists in materializing the abstractions,

SORIN CERIN - DEATH

making them sensual is just their way of to do epiphany lyrical.

But at, Sorin Cerin, imaginative mechanics is based on a simple use of the genitive, which materialize the abstractions, (from where endless pictures like "the thorns of the Truth," "chimney sweeps of the Fulfillments," " the brushes of Deceptions" etc. etc.), under, which most often is a button of personification.

On the scale of decantation in metaphors we stand, thus, only on the first steps, what produces simultaneously, an effect of candor imaginative (or discursive), but and one of uniformity.

Probable but that this confidence in the primary processes is due to the stake on decanting of the thought, stake which let, in subsidiary, the imaginative action (and on the one symbolized more so) as such.

But not how many or what ideas roam, through Sorin Cerin's poems are, however the most relevant, thing (the idea, generally, but and in this particular case, has a degree of indifference, to lyricism).

On the contrary, in way somewhat paradoxically, decisive, not only defining, it's the attitude in which they gather, the affect in which coagulates.

Beneath the appearance of a speech projected on "thought", Sorin Cerin promotes, in fact, an lyricism (about put to dry) of, emotions existential (not of intimate emotions).

SORIN CERIN - DEATH

The reflexivity of the poems is not, from this perspective, than a kind of penitential attitude, an expression of hierarchies, of violent emotions.

Passionate layer is, in reality, the one that shake, and he sees himself in almost all its components, from the ones of blaming, to the ones of piety, or tenderness sublimated (or, on the contrary, becoming sentimentalist again).

The poet is, in substance, an exasperated of state of the world and the human condition and starting from here, makes exercises with sarcasm (cruel, at least, as, gush), on account of "consumer society" or on that of the vanity of "Illusions of the Existence".

It's a fever of a figures of style that contains a curse, which gives impetus to the lyrics, but which especially highlights discursive, the exasperation in front of this general degradation.

So general, that she comprised and transcendental, for Sorin Cerin is more than irritated by the instrumentalization of the God (and, of the faith) in the world today.

Irritation in front of corruption the sacred, reaches climax, in lyrics of maximum, nerve blasphemous ("Wickedness of Devil is called Evil, / while of the God, Good. ", but and others, no less provocative and" infamous " at the address the Godhead); but this does not happen, than because of the intensity and purity of his own faith (Stefan Borbely highlighted the energy of fervor from the poetry of Cerin), from a kind of devotional absolutism.

SORIN CERIN - DEATH

For that not the lyrics, of challenge and blame, do, actually Cerin, on the contrary: lyrics of devotion desperate and passionate, through which him seeks "on Our True God / so different from the one of cathedrals of knee scratched / at the cold walls and inert of the greed of the Illusion of Life ".

It is the devotional fever from on, the reverse, of imprecations and sarcasm, but precisely she is the one that contaminates all the poems.

From a layer of ideals, squashed, comes out, with verve passionate, the attitudes, of Cerin, attitudes eruptive, no matter how, they would be encoded in a lyrical of reflections. "

PhD Professor Elvira Sorohan - An existentialist poet of the 21st Century

To fully understand the literary chronicle written by Elvira Sorohan in *Convorbiri Literare*, "Literary Conversations", which refers to an article written by Magda Cârneci regarding Trans-poetry, and published in *România literară*, "Romania literary", where specified what namely is poetry genuine, brilliant, the great poetry, on which a envies the poets of the last century, Elvira Sorohan, specifies in the chronicle dedicated to the poetry of Cerin, from, *Convorbiri Literare*, "Literary Conversations", number 9 (237), pages 25-28, 2015 under the title An existentialist poet of the 21st century, that:

Without understanding what is "trans-poetry", which probably is not more poetry, invoking a term coined by Magda Cârneci, I more read, however, poetry today and now I'm trying to say something about one certain.

Dissatisfied of "insufficiency of contemporary poetry" in the same article from in *România literară*,

SORIN CERIN - DEATH

"Literary Romania", reasonably poetess accuses in block, how, that what "delivers" now the creators of poetry, are not than notations of "little feeling", "small despairs" and "small thinking. "

Paraphrasing it on Maiorescu, harsh critical of the diminutives cultivated by Alecsandri, you can not say than that poetry resulting from such notation is also low (to the cube, if enumeration stops at three).

The cause identified by Magda Cârneci, would be the lack of inspiration, that tension psychical, specific the men of art, an experience spontaneous, what gives birth, uncontrollably, at creation.

It is moment inspiring, in the case of poetry, charged of impulses affective, impossible to defeated rationally, an impulse on that it you have or do not it have, and, of, which is responsible the vocation.

Simple, this is the problem, you have vocation, you have inspiration.

I have not really an opinion formed about poetry of Magda Cârneci, and I can not know, how often inspiration visits her, but if this state is a grace, longer the case to look for recipes for to a induces ?

And yet, in the name of the guild, preoccupation the poetess, for the desired state, focuses interrogative: "... the capital question that arises is the following: how do we to have access more often, more controlled and not just by accident, to those states intense, at the despised <inspiration>, at those levels, others of ours, for which the poetry has always been a witness (sic!) privileged ".

We do not know whom belongs the contempt, but we know that the inspiration is of the poet born, not made.

The latter not being than a craftsman and an artist.

I have in front three volumes of lyrics of the poet, less known and not devoid of inspiration, Sorin Cerin, ordered in a logical decrescendo, understandable, Non -

SORIN CERIN - DEATH

sense of the Existence, the Great silences, Death, all appeared in 2015, at the Publishing Paco, from Bucharest.

After the titular ideas, immediately is striking, and poetic vocabulary of the first poem, and you're greeted with the phrase "Illusion of Life" that spelled with capital letters.

It is, in substance, an expression inherited from vocabulary consecrated of the existentialist, enough to suspect what brand will have the poems.

Move forward with reading, being curious to see you how the poet remains on same chord of background, and how deep, how seriously lives in this idea, not at all new.

And it is not new for that the roots of the existentialism, reformulated modern, draw their sap from the skepticism of biblical, melancholic Ecclesiastes, discouraged, in the tragic consciousness of finitude as destiny.

It is the King biblical, an, existentialist *avant la lettre*.

He discovers that " weather is to you be born, and a time is to die", otherwise "all is hunting of wind".

What else can be said new in our time, even in personal formula, when the existentialism has been intensively supported philosophically, in centuries XIX, and, XX, from Kierkegaard and up to Sartre, with specific nuances.

A poem in the terms, of the existentialism status, more can interested the being of the our days, slave of the visual image and the Internet, only through adaptations or additions updated, complementary the central idea, and not finally, by the power of the return over of the self.

It is about what you are trying to achieve the poet Sorin Cerin, leaving us, from the beginning, the impression that he lives the miracle creative, the inspiration.

Wanting to guide the reader to search for a specific kind of poetry cultivated in these volumes (with one and

SORIN CERIN - DEATH

the same cover), author subtitled them, *ne varietur* "Poems of meditation", as and are at the level of ideas.

But how deep and how personal, is the meditation, you can not say than at the end of reading, when you synthesize what namely aspects of ontology and from what perspective, intellectual and emotional, them develop the poet.

Certainly, the existentialist poetry vocabulary universal, recognizable, is now redistributed in an another topic, what leads to combinations surprising of new, some daring, or terribly tough, such as those concerning the church.

Reading only one of the three volumes is like as you them read on all, are singing on same chord with minimal renewal from, a poem to another.

The poet closes in a unitary conceptual sphere, from here the specific rhetoric.

Wherever you open one of the volumes, you are in the center of the universe poetic of the same ideas, the same attitude of skepticism outraged.

At the level of language, the same vocabulary, well-tuned with the conceptual sphere, is recombined in new and new phrases with updates related to today's environment, and even immediately of the Being, thrown into the world to atone for the "Original Sin".

It is known, because sages said, "Eva's son does not live in a world devoid of wails".

The ambition to build a personal meditation, impossible to achieve at the level of poetic vocabulary, already tired, is compensated by the art of combination of the words, without being able to avoid redundant frequency of some phrases.

The most frequent, sometimes deliberately placed and twice in the same poem is "Illusion of Life".

SORIN CERIN - DEATH

Dozens of others keywords, complementary, surprises by ostentatious use, to emphasize the idea of "Non-sense of Existence".

Are preferred, series of words written with uppercase: "Moment," "Immortality," "Illusion," "Absurd," "Silence," "Death," "Eternity", "Absolute Truth", "Dream", "Free Will", "Original Sin", "Love", "Loneliness", "Alienation", "God" and many others.

The phrase brings here and now, living problematized of the existence is "Consumer Society".

Is released from poetry a frenzy of duplication of word, what supports the idea.

Often this exuberant energy of rearrangement of words, covers what you looking for in poems composed on one and the same theme, namely, living intense affective of feeling of "illusion of life" inside, not outside.

Here, we more mention of manner to distinguish the expressive words spelled with a capital letter.

Rain of uppercase tends to flood few basic meanings of the poems.

And more there's a particularity, the punctuation.

After each verse, finished or not as, understood, grammatical or not, it put a comma; the point is put preferably only after the last verse.

Otherwise than biblical Ecclesiastes, our poet, more revolted, than melancholic, do hierarchies of vanities pretty little ordered that you to can follow clear ideas.

The significances is agglomerating, in one and the same poem, like *Hierarchy of the Vanity*.

But it's not the only one.

Of blame can be contemporary reality which provokes on multiple planes, poet's sensibility.

The word "the vanity" is engaged in a combination serious, sharp, put to accompany even the phenomenon of birth of the world, for to suggest, finally, by joins culinary very original, willfully, vulgar, disgust, "nausea", í la

SORIN CERIN - DEATH

Sartre, left behind by the consciousness of the absurd of existence.

I sent at the poem, Industry Meat Existential: "Plow of the Vanity dig deep, / in the dust of the Existence, / wanting to sow the genes of the Illusion of Life, / for to be born the World, / after a prolonged gestation, / in womb without limits, of the Lie, / that rests on Truth for to exist, / ... ravens blacks of the thoughts, / by developing, / A true Industry of the Meat Existential, / beginning, / from steaks of, dreams on the barbecue of the Absurd, / up to, / sausage of highest quality of the Hopelessness. "

What you find in this poem: paradox, nonsense, nihilism, disillusionment, dreams made ashes, all this and more will multiply, kaleidoscopic recombine in all creation contained in these volumes.

If, the notions and synthetic concepts contained in words maintains their meaning constant, the fate of the "word" is not the same, seems to go toward exhaustion, as and the force of renewal of poetry.

Have and the words their fate, apart from poetry, as the poet says.

At first, paradoxically, "Autumn sentimental" is forsaken by the "harvests passionate of words" frantically collected, by the temper ignited of the poet in love only of certain words, those from existentialist semantics.

Sometimes, "Flocks, of words, / furrow the sky of Memories".

In registry changed, the word is tormented as a tool of media, violent, rightly incriminated of poet: "Words lacustrine / cry in pots of Martyrs, / put at the windows of brothels of Newspapers ...".

Is deplored the fate of the words employed unusual, grotesque: "At butchery of Words, / in the street corner of the Destiny / are sold bones of phrases rotten, / legs of meanings for fried ...".

SORIN CERIN - DEATH

And with this fragment I have illustrated the originality resentful word combinations, which give free course the ideas, a poetic attitude provoked by the revolt against the nonsense of existence.

Ultimately is metaphorise "the winter of the Words, / which snows over our Days ..." and is deplored their fate, the falling "in the Mud, of some Words, / obscene and full of invective", and finally, their death: "Cemeteries of words are strung in the souls, / what they will and hopes at Resurrection ...".

Here the words came back to poetry.

But, the word is only the tool what not is only of the poet's, only of his, is the problem of background of existence illusory, perceived as such, in the existentialism terms from the early 21st century .

This is the core, the leitmotif of dozens of poems signed by Sorin Cerin, distributed studied, I suppose symbolic numerological, in each volume 77 each, neither more or less.

From the seed of this idea generously sown, rises for the poet tired of so much, kneaded thinking: "Herbs of questions what float lazily over the eyelids / of the Sunset, / what barely can keep ajar, / in the horizon of some Answers, / what appear to be migrated toward the cold distances of the Forgetfulness. "

The note meditative of these lyrics is not entirely discouraging.

The poet is neither depressed nor anxious, because he has a tonic temperament.

He always goes from the beginning with undefeated statements the will, to understand, without accepting, as, thus, may to return toward the knowledge of self.

In poetic images rare, is outlined a kind of summary of poetic discourse, focused in the poetry *The Hierarchy of the Vanity*, ended in contemporaneity terms of the absurd.

SORIN CERIN - DEATH

It's a way to renew what was more said, that "we eat absurd on bread."

The plural indicates in poet an exponent in the name of man in general, "the granite" signifying the mystery impenetrable, of which is now facing "cane thoughtfully" "climbed up on the rocks of Life / we want to understand the granite as it is, / a reed conscious of self.

|| Demolish the pillars of Nature of the Illusion of Life, / trying to put in their place, / A Dream far stranger of ourselves. || ruined the Weakness , / ... becoming our own wrecks, / what wander to nowhere. || ...

Would be the eyes of Consumer Society made only to/ watch the Hierarchy of the Vanities?

Love that would deserve a comment of the nuances at which send the poetic images, is in the Dream and reality, an: " icon attached to the walls of the cold and insensitive, / of a cathedral of licentiousness, as is the Consumer Society, / which us consumes the lives / for a Sens what we will not him know, never. "

Beyond the game of words, is noted, the noun seriously, what cancels altogether the sacredness of the cathedral.

It's a transfer of meanings produced by the permanent revolt poured out upon the type of society we live in.

Our life, the poet laments in the Feline Existential: "is sells expensive at the counter of the Destiny / for to flavor the Debauchery, / subscriber with card of pleasures, all right / at the Consumer Society." / ... "Empty promises / and have lost keys of the Fulfillment / and now make, Moral to the cartel of Laws / alongside the prostitutes politicians, of the moment ".

Violent language, as poetic arrows thrown and against terrible degradation of politics, gives free course to the ideas, a type nihilistic rebellion, raised to the rank of principle.

SORIN CERIN - DEATH

Absolutely current target is even more evident when, in the poem, the Game of the Life with Death,, is criminalized in much the same terms, "Consumer Society Famine garden, / as, great athletes, of cutting of incomes / hysterical and false, scales of the Policy, / us skimp sparingly each, Moment ...".

Changing the subject, vocable "moment" in relation to "eternity", updates a note from the arsenal of specific words from the language of the great existentialist thinker who was the mystic Kierkegaard.

After how attitudes clearly atheist, when it comes to God and the church, in the poems of Cerin , update hardness of language, with particularities of existentialism of Sartre, while Mathematics of the existence and many other poem, us bring back into the cultural memory the image of that "monde cassé" perceived critical by the frenchman Gabriel Marcel.

Perhaps the most dense in complementary concepts the "existence", between the first poems of the first volume, is Lewdness.

Are attempts to give definitions, to put things in relationship through inversion with sense, again very serious accusatory, like the one with address at "monastery".

Sure, unhappiness of the being that writes such poetry, comes not only from the consciousness of the fall of man in the world under the divine curse, but and from what would be a consequence, rejection, up to the blasphemy of the need for God.

The interrogation, from the poetry, Lewdness, which, seems that leaves to the reader the freedom of to give particular answers, it's a trick of the poet aware of what affirms, at masked mode: "The existence is a ghost caught between two dreams, Space and / Time./ Peace will always be indebted to the War with her own / weapons,

SORIN CERIN - DEATH

Vanity of Democracy and Dictatorship ./ Which Lewdness has not its monastery and which murder /her democracy?"

The poem continues with a new definition of "Existence" as a "gamble", accompanied by "Hope", never left at the mercy of "free will", which would give to man the freedom to change anything. It remains only the freedom of the being to judge her own existence, eternal fenced to can overcome the absurd.

Nature demonstrative of the poet him condemns, extroversion, at excesses, that, scatters, too generous what has gathered hardly from the library of his own life and of books.

Paradoxically, the same temperament is the source of power to live authentic feeling of alienation and accentuated loneliness, until to feel his soul as a "house in ruins", from which, gone, the being, fallen into "Nothingness", more has chance, of to be, doomed "Eternity".

Remain many other comments of made at few words the poet's favorite, written with upper case.

But, about, "Love", "God", "Church," "Absurd", "Moment and Eternity", "Silence" and "Death" maybe another time.

Would deserve, because this poet is not lacked of inspiration so coveted by others, as wrote poet Magda Cârneci, but he must beware of the danger of remaining an *artifex*, and yet not to step too pressed the footsteps from Bacovia or Emil Botta, toward of not them disfigure through excess.

Ana Blandiana: "The poetry of meditation on which a writes Sorin Cerin is not a versification of philosophical truths, but a interweaving of revelations, about these truths. And the ratio of intensity of these revelations and doubt from which are constructed the truths is precisely the philosopher's stone of this poetry.

SORIN CERIN - DEATH

Moreover, secrecy of being able to fasten the lightning of the revelation is a problem as subtle as that of keeping solar energy from warm days into the ones cold. "

PhD Professor Theodor Codreanu: "Sorin Cerin is a paradoxist aphoristic thinker, of, a great mobility of the mind, who controls masterfully the antitheses, joining them oxymoronically, or alternating them chiasmatic, in issues with major stakes from our spiritual and social life. Poetry from, the Free Will, is an extension of his manner of meditation, imbuing it with a suitable dose of kynism (within the meaning given to the word by Peter Sloterdijk), succeeding, simultaneously the performance, of to remain in the authentic lyricism even when blames "Ravens vulgar, necrophiliacs and necrophagous, of the Dreams".

PhD Professor Ioan Holban : "About the expressiveness and richness of meanings transmitted to the Other, by silence, Lucian Blaga wrote anthological pages. The poet of today writes, in Great Silences, a poetry of religious sentiment, not of pulpit, but, in thought with God, in meditation and in the streak of lightning of thought toward the moment of Creation. Sorin Cerin's poetry is of an other Cain wandering in the wilderness, keeping still fragments from the joy of Eden, to exit from "Vise" of the world, where, at the fallen man, collapses the horizon of soul, in the rains of fire and traces of lead. "

PhD Professor Maria Ana Tupan : "The lyrical meditations of Sorin Cerin have something from the paradoxical mixture of despair and energy of the uprising from Emil Cioran's philosophical essays. The notification of tragicallness and grotesque of the existence, does not lead to psychical paralysis, but to nihilism exorcised and blasphemous. Quarrel with "adulterine God" - appellation shocking, but very expressive for the idea, of, original sin

SORIN CERIN - DEATH

of ... God who must be conceived the evil world through adultery with Satan - receives, accents sarcastic in vignettes of a Bibles desacralized, with a Creator who works to firmament at a table of blacksmith, and a Devil in whom were melded all rebels hippy-rap-punk-porto-Rican:

[...] Stars alcoholic, of a universe, greedy, paltry and cynical, drinking by God at the table of Creation,

on the lachrymose heavens of Happiness, scrawled, with graffiti by Devil,

If the poet has set in the poem, To a barbecue. an exercise of Urmuz, success is perfect. Not only, ingenious jumps deadly for the logic of identity from one ontological level to another, we admire here, but and tropism, of, a baroque inventiveness of an Eucharist inside out, because in a universe of the life toward death, the one that is broken is the spirit, the word, to reveal a flesh ... Deleuze, animal, described as the meticulous anatomical map of a medical student. The poet us surprise by novelty and revelation of the definition aphoristic, because after the first moment of surprise, we accept the moralizing scenery of the time, with a past, dead, a future alive, and a present, illusory, contrary to common sentiment, that the lived life is our ego certainly, that only the present really exists, and that the future is a pure hypothesis. Cerin, redefines the human being as, finding the authenticity in multiplication mental of ternal reality and as existentialist project ".

PhD Professor Mircea Muthu: "The desperation to find a Sens to the contemporary existence fill the poetic testimony of Sorin Cerin, in which the twilight of language, associated with "broken hourglass" of time, is, felt - with acuity tragic - of, "our words tortured."

"Meditation, turned towards self itself, of "the mirrors of the question" or of "the eyes" fabulous, of the Ocean endlessly, is macerated at the same temperature

SORIN CERIN - DEATH

febrile, of voltaic arc, enunciated - in short - of the phrase "rains of fire".

PhD Professor Cornel Ungureanu : "Sorin Cerin proposes a poetic speech about how to pass " beyond ", a reflection and a meditation that always needs capital letters. With capital letters, words can bear the accents pressed of the author who walks. with so much energy on the realms, beautiful crossed by those endowed with the grace of the priesthood. Sorin Cerin ritualization times of the poetic deconstruction, if is to we understand properly the unfolding of the lyrics under the flag of the title. "

PhD Professor Ion Vlad : "Sorin Cerin has defined his poems from the book " The Great Silences ", " poems of meditation ". Undoubtedly, reflexivity is the dominant of his creation, chaired by interrogations, riots, unrest and dramatic research of SILENCE, topos of the doubts, of the audacity, and, of the adventure of the spirit, in the permanent search of the truth, and his poetry follows to an axiology of an intense dramatic. Is the lyric of the lucidity, meditation and of genuine lyricism ".

Ph.D. Lecturer Laura Lazăr Zăvăleanu: "Intellectual formed at the school Bucharest, but sensing the need to claim it admiringly, from the critical model, of the school Cluj, where he identify his exemplary models in the teachers, Ion Vlad and Mircea Muthu, Sorin Cerin builds and the poetry intertextual, because the poet of the Great Silences, declares all over, his experts, identified here, intrinsically, with Blaga (through philosophical reflection and prosodic structure, sometimes deliberately modeled after Poems of light) and Arghezi. The very title of the volume, the Great Silences, impose the imperative, of an implicit dialogue with the poetry of Arghezi bearing the same title. At the searches feverish from the Psalms of

SORIN CERIN - DEATH

Arghezi, of a God called to appear, answer them here the interpellations indefatigably of an apostate, believer, that is torn in the wilderness of the thought and of image broken mirrored by the world declared, between love denouncer, and affectionate revolt, between curse incantatory and disguised prayer, of eternally in love, without being able, to decline, in reality, fervor, although the word has experimented, aesthetic, the whole lexicon, blasphemously and apocalyptic. A duplicity of salvation, in fact, that - shouting the drama of alienation and of introspection missed, as and the impotence of the meeting with the other, or fear of overlapping with him, in a world whose meaning is wandered into "darkness of the camps of ideas", at the interference of a time and of a space reached 'at the end of border "- gives birth, in the litany, *`a rebours*, the signs of creation redeemed, in full feast cynical, "on the table of potter of love".

PhD Professor Călin Teuțișan: "Poetry of Sorin Cerin declaim a fatal nostalgia of the Sense. Thinking poetic trying his recovery, from disparate fragments, brought back together by labor lyrical, imagining a possible map reconstituted, even fragmentary, of the world, but especially of the being. Using of metaphors, neo-visionary, is context of reference of these poems, crossed, from time to time, of parables of the real, "read" in the key symbolic, but and ironical. Cynicism is entirely absent in the lyrics of Sorin Cerin. This means that the lyrical personage, what speaks in this pages, namely, consciousness lyrical, put an ethics pressure over reality, thus forcing her to assume own forgotten truths. "

PhD Professor Cornel Moraru: "Prophet of existential nothingness, the poet is part of category of the moralists, summing up in a fleeting manner, precepts aphoristic, and rough projections from a ecstatic vision of

SORIN CERIN - DEATH

the end of the world. His meditations develops a furious rhetoric on theme "nonsense of Existence", although expressing more doubts than certainties, and questions than answers. The intensity of involvement in this endeavor lyrical, touches, at a time, odds extremes: from jubilation to sarcasm, and from indignation again at ecstasy ... "

PhD Professor Ovidiu Moceanu:"Through the cemeteries of the dreams, volume signed by Sorin Cerin, poetry of the great existential questions seeks a new status, by building in texts which communicate underground, an image of man interrogative. "Cathedral of the existence" has her pitfalls, "Absolute truth" seems unattainable, "White Lilies of the truth" can kill, "if not ventilates pantry of mind," the poetic ego discovers rather a "God too bitter" ... All these are expressions of a state of great inner tension, in which the lucidity has wounded the revelation, and has limited the full living of the meaning of existence. "

PhD Professor Dumitru Chioaru: "Speech prophetic, philosophical or poetic? - It's hard to determine in which fits texts of Sorin Cerin . The author, them incorporates on all three into a personal formula, seemingly antiquated, aesthetic, but, speaking with breath of, *poeta vates*, last words before Apocalypse. An apocalypse in which the world desacralized and dominated by false values, ends in order to can regenerate through Word ".

PhD Professor Ștefan Borbély: "Spirit deeply and sincerely religious, Sorin Cerin desperate search for the diamond hidden in the darkness of the rubble, of the ashes. A whole arsenal of the modernity negative - cups of the wilderness, water of the forgetfulness, slaughterhouses, the feast continuous of suffering, monkey of rotten wood, etc., etc. - is called to denounce in his lyrics, "lethal weapons of the consumer society" and "the madhouse" of the alienation

SORIN CERIN - DEATH

by merchantability of our everyday existence. The tone is apodictically, passionate, prophetic, does not admit shades or replicas. "The new steps of faith" are enunciated peremptorily as hope of the salvation collective, "divine light" it shimmers in, deliverer, at end, still distant of the torture, but on the moment, the poet seems to be preoccupied exclusively rhetoric eschatological, glimpsing decadence, resignation moral or ruins almost everywhere where it can to walk or look "

Gheorghe Andrei Neagu: "Defining for, this writer seems to be rightfully, the doubt, as the cornerstone of his poems (Mistake pg.73). I congratulate the author, for his stylistic boldness from " From the eyes of the divine light, page 81, as well as from the other sins, nestled in his creator bosom. I think Romanian literature has in Sorin Cerin a writer 3rd millennium that must be addressed with more insistence by criticism of speciality"

Marian Odangiu: "Lyrical poetry of Sorin Cerin is one, of, the essential questions: the relationship of the Being with the Divinity, in a world of increasingly more distorted by point of view of value, -and distortionary the same time!-, disappearance of some fundamental benchmarks - attracting after themselves of interrogations overwhelming, and infinite anxieties - absence all more disturbing of some Truths, which to pave the way to Salvation, deep doubts demotivating on the Meaning of Life, absurd raised at the rank of existential reason, feeds the fear and anxieties of the poet. Such, his lyrics develop a veritable rhetoric of despair, in which, like an insect hallucinated of Light, the author launching unanswered questions, seeking confirmations where these entered from far in dissolution, sailing pained, but lucid, through images and metaphors elevated and convincing poignancy, builds apocalyptic scenarios about Life, Love and Death ... "

SORIN CERIN - DEATH

Eugen Evu: "... Books seem to be objects of worship - culture - own testament of a ceremonial ... of, the neo-knowledge, Socratic-Platonic under sign, " the General Governing of the Genesis " for instance. What is worth considered is also, the transparent imperative of the author to communicate in native language, Romanian. The loneliness attributed the Sacred, is however of the human being, in her hypostasis reductive, of the human condition .... How Vinea wrote the poet sees his ideas, or the mirroring in the ' room with mirrors ' of the universal library. A destiny, of course, personal, largely assumed, nota bene. In the volume, the Political, at the extreme of H. R. Patapievici poet is well cognizant of the problem Eliade, of the "fall of the human in politikon zoon"... Between rationalism and irrationalism, Sorin Cerin sailing on the Interconnection Ocean. "

CONTENTS

- 1. Verbs without nouns**
- 2. The ashes of the Religion**
- 3. Church and Creation**
- 4. The claims of the Absurd**
- 5. The jellyfish of the rays**
- 6. Parishioners hurried**
- 7. God's visa**
- 8. The Devil of the Truth**
- 9. The Cheap Passions**
- 10. The nannies of the Innocence**
- 11. Vicissitudes**
- 12. Death and Moments**
- 13. The feeling of Death**
- 14. Wheels of Hours**
- 15. Heavens embroidered**
- 16. At the Buttonhole of the Word**
- 17. A brick, of, Truth**
- 18. Cry for help**
- 19. Desert, of, Hopes**
- 20. Science and Religion**
- 21. Poverty, of, Emotions**
- 22. The knees of Hopes**
- 23. The Nightmare of the Longing**

SORIN CERIN - DEATH

24. The mistress of the Time
25. The spark, of the Sacred Fire
26. The crematories of dreams
27. A Moment of food
28. The City of Butchers, of Dreams
29. The Mirror of the Creation of the World
30. The one who does not pass
31. The mysteries of Death
32. A great portion
33. The bigoted mosquitoes
34. The table of Silence
35. The stray crickets
36. Sin and Curse
37. Vanity and Nonsense
38. Mandatory, Death
39. The charm of the Existence
40. Hysterical phantasms
41. The cliff of the tragedy of the Being
42. The fangs of the Years
43. The greed mad and paltry
44. Bone
45. Rope
46. Bitter salt
47. The cherubim sad
48. Normality
49. Day after Day
50. Second hand
51. Bows scattered
52. Moments Social
53. Voucher, of payment
54. The Hunger of Years
55. Timorous
56. Padlock, of Dreams
57. Fairs of end, of, World
58. Lamé dog
59. The Silence and the Solitude

SORIN CERIN - DEATH

- 60. The obese truth**
- 61. The unique Sense**
- 62. Wrinkles**
- 63. The eyes of Heaven**
- 64. Gossips**
- 65. Roses misunderstood**
- 66. The Being of the Light Divine**
- 67. Hours of torment**
- 68. Forbiddance**
- 69. At the Lottery of the Political Debauchery**
- 70. The Cemetery of the Word of the Creation**
- 71. At ploughing**
- 72. The wings of the seagulls**
- 73. The locomotive of a Word**
- 74. Medicine for colds**
- 75. The Incarnation, of Eternity**
- 76. Breathable air**
- 77. Requiem, of, credits**

SORIN CERIN - DEATH

1. Verbs without nouns

It's raining with sky over the graces of the Hearts,
what seem to not be known, never,
the blood of passion of the suicides of Moments,
who luxuriated on smudged tables by the mire of the
Creation.
of a Destiny corrupt by God,
for to be vulgar and cynical,
with souls who want to drink,
at, the pub of the Existence,
where is sold venom, very much,
for to kill,
what's left of the Verbs,
which have not heard of Nouns, never,
to clothe,
the Afterlife,
with coldness of their gaze,
painfully of hot,
when it contemplates,
a tombstone,
where it seems,
that, would not be represented,
on Nobody, never,
in a World of the Illusion of Life,
which actually does not exist.

2. The ashes of the Religion

Oars rotten of dreams ready to erupt,
break the lake of the Existence,
giving birth to the Past.

Pharaonic storms of Doubts,
stop lava of Volcanoes of the Passions,
to longer erupt,
in the suburbs of their vices.

Fumes of consolation,
unveil the essences of the Truths false,
of, the brothels, of Promises,
what are still burning on the embers of the Innocence,
whose ash has become Religion.

3. Church and Creation

If God would no longer be the Creator,
would ever more be existed ?

The mistake becomes Perfection, and the Sin, Holiness,
when the unique, alternative, is the World.

Not exists greater honor than Death in this Existence, of,
the Illusion of Life.

Each altar has his adulatory, how and every church,
the bricks of building her by the Creation.

4. The claims of the Absurd

Meditations of the nonsense of Existence ,
want to shake off by the mane of the Knowledge,
fierce lioness at the moribund head of the Consciousness,
which us lack increasingly more.

Towering troughs of pardons,
stretch along and breadth of the,
of, the Land of Human Misereries,
desert desolated by the unseemliness of fortunes of dreams,
what could not fulfill ever,
the claims of the Absurd,
of to be victorious,
in front of the Death,
for which exists the Life,
with body and soul,
torched by the Illusion.

5. The jellyfish of the rays

Jellyfish of the rays of unrest,
are hiding behind of curtains of smiles,
of the clouds, of lead,
what smash the open windows of the souls,
knowing that shards bring luck,
the Sky of the Words,
what they had to be said a long time ago,
to a God,
who waits, by an eternity,
to understand his own Creation,
scrutinizing the sky,
of the meanings and misunderstood,
between the Good and the Evil,
of to exist,
of this Worlds.

6. Parishioners hurried

The earrings of the Faith ,
seem to no more have, ears which to hear,
liturgies of the Love,
from, the pulpit princely,
which crumble at every kiss,
of the rains of fire,
with the sky of the souls torched,
in the Vanity of the aspirations.

Parishioners hurried of meanings,
want to wash,
their dreams as quickly as,
on their hands dirtied,
of the seething blood, of hidden desires.

7. God's visa

The steps, of the rains, of, Senses,
are hiding behind of the long skirts,
of the trees, of, Meanings,
cut up to the roots,
of the Absolute Truth,
which seems to no longer have the sap,
which is giving new seasons,
of, the Knowledge.

Only paltry crickets of the Policies,
remained to propose new amendments,
of the spiritual laws,
regarding cutting forests of Moments,
from the bosom of Eternity,
of a nation with the name of Love,
at which requested a visa even and the God,
but, with regret, of his was rejected.

8. The Devil of the Truth

Leave the roots of the Creation,
to grow in place Religions rebel,
from the demonstrations of force,
of the Churches,
what kneels the Destiny.

Rusty weapons of Regrets,
they still hit the God of Passions,
who hid his beard, breed, of Dishonesty,
in the trivets of the Marriage,
with Devil of the Absolute Truth,
of the Existence,
what does no longer want to give interviews,
to Nobody,
after being chosen by Death,
the Queen of the Illusion of Life.

9. The Cheap Passions

How many revenges, God would be built,
to the Cathedrals of Hearts,
what beat, the Moments at every hour,
exhausted and chased,
by the World.

Would be existed the Passions so cheap,
that, they would have sold for a kiss,
of, the Existence with Human Nature?

10. The nannies of the Innocence

How many Revenges to be lit God,
that would be accepted, to light up,
Trash of Human Nature,
precisely of, New Year of the Hopes,
whose ashes were taken, of long time,
toward, the Heavens of some Words,
full of the Clouds of Despondency,
whose lead,
fall harder than never,
in the rains of fire of Souls.

Crematoriums of Dreams,
float in the air of the Vain Promises,
employed by Truth ,
as Nannies of the Innocence.

11. Vicissitudes

I believe in Destiny,
more than in Wonder,
of to be, the Becoming of the Existence.

Me tear up of the rope of the Illusion,
because, I not accept to hang myself, by the Moments,
on which I have not ever understood them.

All the vicissitudes of Life,
are simple wheels,
of the mechanism, devouring of ourselves,
called Death.

12. Death and Moments

Relive the Harmony of an Universe,
whose, Meaning consists in Death.

The steps scattered of the Moments,
are hiding in heap of Feelings,
whose Sense is all, the Death.

Only Happiness is more hiding on to the corners of the
Life,
believing that can be accomplished without of Death,
is cheating bitter,
then when is looking at the Universe of an Existence,
for which the Absolute Truth is Death.

13. The feeling of Death

Who am I in the Feeling of the Death?

Maybe a Prince of the Passions,
reborn from the Glance of a Bitter Life ,
thrown by the Destiny,
on the Knees of some Nutshells,
of an Existence what does no longer wants,
the Afterlife,
without, the strength,
of the Love.

Maybe a snowdrop of an Spring,
who can not understand,
the buds of the Absolute Truth,
from which, was incarnate the Death,
of your Memories.

14. Wheels of Hours

Fortune cookies,
of embers,
burn the Future,
wishes lit,
lights the Heavens of Death,
deep in Hearts.

Blows of whip,
sing the clouds of glances,
which are lightning,
at table of Fortune,
fallen from rocking chair,
of the honeymoon, of the Illusion of Life.

Wheels of, Hours,
revolves on, the back of Expectation,
frozen and crushed,
by, the indifference of a Time,
as each time,
of, Nobody.

15. Heavens embroidered

Radicals free of Concepts,
became builders of Moral,
at price of speculation,
on forehead of the Consumer Society,
of the Illusions of Life.

Station platforms wandered,
they more search for, and today, the trains of dreams,
on which to run fearless,
toward Death.

The crates of feelings,
always ready to be given as dowry,
they stay dejected and lonely,
in front of the Station of the Wilderness,
thinking that will be taken by any Wind,
be even a small breeze,
and carried up,
in Heavens embroidered with pleasures,
of, the Destinies.

16. At the Buttonhole of the Word

At the Mill of the Retrieval,
still is grinded,
timber of Questions,
detached from towering stalks,
of the felled trees, of, the Knowledge,
for to be used,
as soft bed,
in the coffin of Love,
that left the Tavern of Thoughts,
paying one of the highest prices,
for to is hide,
in a Tear, of the Forgetfulness,
from the cemetery of Aspirations,
corseted with the thorns, of some roses,
in the Buttonhole of the Word,
always closed,
and without a program of audiences,
displayed lefthanded,
in the window of the eye,
as before.

17. A brick, of, Truth

How elastic,
would have been the Separation from the God,
that, reached,
to stretch out, up to the Street of the Despondency,
corner with the Vanity,
of all that is and, will longer be?

How can we repair the bridge of the Happiness,
when is closely guarded of the Original Sin,
what kills any Moment,
which brings a brick, of, Truth,
that to build it?

18. Cry for help

Geraniums bite its Remorses,
to be exhibited in the windows of Glances,
broken, by one Question ,
with name, of, Love,
what comes from nothingness and seems to be of Nobody,
for to be ransacked,
of reply with name of Death.

The Angels of the Dreams,
break the Walls of Holiness ,
from the cathedrals disinherited,
by a God of Hate,
for to is reunite in strength,
with many alcoholic degrees,
of, Heavens from the Passions,
specially created,
that as not be understood ever,
no matter who shouts deaf,
for Help.

19. Desert, of, Hopes

Traces burned by the snows of the thoughts,
stay strung to the Meal of Death
where eats often, the Time,
the Snowmen melted after extravagant recipe,
of the Society of Consumption,
Lives.

The switchman disinherited of Fate,
pull on twine his mistakes pungent,
stringing them masterfully,
thinking at the social soup,
for to be put at dried,
in the Water, all more dried up, of, the Fulfillment,
what became,
Desert, of, Hopes.

20. Science and Religion

How would showed,
the palms of the Human Consciousness,
without the rusty spikes on the cross of the Questions?

What would more be spilled the blood of History,
from the tear of a Religion?

In what drawers of, Passions,
would longer be rummaged,
the ships, of the Moral,
the oceans of the Being,
if the shores of the Responses,
would not have been in Science?

21. Poverty, of, Emotions

Insects of the wanderings scratch the dust of the Gaze,
sick of wedding rings lost,
of, the fleeting Meetings.

Hoofs of the thoughts, press heavily the Day round-
shouldered,
running towards Misunderstood, king, of Money.

Poverty, of, Emotions, at the market of the counsels empty,
of any Meanings regarding Rain of Fire,
of the Love.

22. The knees of Hopes

Cheap quotation marks have entwined the Truth,
put by the Smiles false,
at the corners, of a, mouth, of the Vanity.

Wilted petals of, Moments,
are strewn on the bier of the Ignorance,
which is heading slowly, but surely,
toward the cemetery of the Love.

Zodiac signs, injured have leavened of Death,
in the knees of the Hopes, of an Rendezvous.

23. The Nightmare of the Longing

Breeze of dream,
greedy to eat flowers,
from the ice of the Feelings,
run sprightly,
toward, the heaven, of a heart,
what seems to be, of Nobody.

The roof of fears,
it came to be supported,
by the heavy walls and moldy,
of the Memories,
what snowing threatening,
toward a rooster crowing, of, the Disappointment,
in a morning,
harassed by a Nightmare crazy and sadistic,
of the Longing,
hunted by Death.

24. The mistress of the Time

Rehearsals cold and vulgar of Moments,
what wasting purposes of the Expectations vain
in the brothels of some Hopes,
more raffish, than the Time,
what sleeps only alongside of his mistress,
Death.

Clowns subjected of the Pleasures,
gilded with malodorous odor,
of the decomposition of the flesh,
of some Days atrophied,
do again the somersaults, around,
of the Destiny,
believing that they would receive,
and this time,
the Salvation, of the Vanity .

25. The spark, of the Sacred Fire

The dust of the Sunrise,
it became mud over day,
wetted fully,
of, the Tears disobedient of the Love,
what wants how more Life,
which to feed her,
at Tavern with no Name,
of the Spirituality,
from the cemetery gnawed, by the remorse,
of the Season of a Smile,
strange, and dried up of any Shadoof,
which a more entertain, sometime,
at the fountain, of the Illusion of Life,
lost by,
the spark, of, the Sacred Fire, of the geniality,
in Death.

26. The crematories of dreams

The ashes of the Words,
put on the Embers of the Absolute Truth,
it is thrown at random,
on the alleys of Histories, of, Meetings,
established jointly,
between Death and Destiny.

The crematories of Dreams,
still works with extended hours,
at the soles, of some Loves,
what, not even have the money,
necessary at the Funeral Furnishers,
for to bury the Pasts.

27. A Moment of food

Herds of Truths,
are returning,
at the foothills of Mountains, of, Illusions of the Life,
more lean,
than in the Spring of a Aspirations,
when they thought they would win,
the heights round-shouldered by Thoughts,
of, the Heavens, from the Words,
who they wanted the Immortality,
and they arrived wanderers and helplessly,
at the Gate of Death,
for to ask for a Moment of food,
just so and nothing more,
with which to more satisfy its hunger,
of, identity.

28. The City of Butchers, of Dreams

It's feast, in the city of the Butchers, of Dreams,
on most of eyelid,
are hoisted flags of the Resentments.

Organ-grinder ungainly of Announcements,
sings anthem of Truth lame,
at of whose wooden feet,
is worshiping the crowds, of Reproval.

Colorful umbrellas of passions,
are worn by the cheerleaders of the Time,
for to be, whirled on faces hysterical, of the Moments,
what they can not understand,
nor nohow ruined of bridge of, the political orgies,
how, they managed to pass and this time,
the river of the Death for to return to the Illusion of Life,
as sane and unharmed.

29. The Mirror of the Creation of the World

Bitter rictus, of Falling Stars,
in the gaze lost at the dice of the Creation,
by a God,
who and broke his Mirror of the Creation of the World,
in the bloody head of the Original Sin,
wanting to wash with the Hands of the Death,
of everything and of all,
injuring them inadvertently,
in the remaining shards on at the corners of the Universe,
thus giving birth to the Illusion of Life,
on which a regards,
as a great creator,
of Churches with knees gnawed,
of, the dandruff of the Time,
which snows desperately,
being snowbound the endless, prayers.

30. The one who does not pass

The Universe of the Creation,
crocheting,
the gowns of stars of the Knowledge,
platted,
phrases and verbs,
chosen from flea market of Eternity,
which never understood,
the Sense of the Future,
in a space,
without of Beginning or End,
where none, not wearing,
Hood of Monachism of Wretchedness and of Nothingness,
how does, for example, the Immortality,
at the Monastery of Holiness of the Love,
where only The one who does not pass,
can pass the river of Death.

31. The mysteries of Death

Herds of passions,
break the scrawny paddocks, of the Moral,
running chaotically,
toward the Revolutions of the Hearts,
conservative or democratic,
all shout in a chorus of the Existence,
slogans rotten,
greasy by, some Moments prostitutes,
what, want signing an agreement,
with the indifferent Blood,
who them promises,
carnally love,
the most unscrupulously,
at the gates always open,
of the Cemeteries, of, Loves,
hidden in Mysteries of Death.

32. A great portion

Butterflies of the Love,
are crushed by the stomachs charmed ,
of the Fairies Prostitutes Amazons,
to become carnal pleasures,
delivered without interruption,
at the Slaughterhouse of the Fair, of Rights and Freedoms
Paltry,
where every citizen of planet, Suffering,
receives the ration of Death,
in the most varied products,
sausage accidental,
loin chops cancerous,
and why not,
a great portion from the ham of Recklessness,
taken from the back of a Moments of Nightmare.

33. The bigoted mosquitoes

The Caudine Forks of Religions,
were closed in the Pandora's Box,
from where more make and today proselytism,
with Passions and Brothels of the Knowledge.

Mosquitoes zealots of Moments,
what they want to change,
the face, unwashed and without makeup, of the World,
buzzing incessantly at the wooden leg of the Death,
threatening that they will him sting.

The Peoples who have plowed of millennia the ocean of the
Lie,
are desperate to quench their thirst,
with Happiness.

34. The table of Silence

Falcons spasmodic of regrets,
want to hunt Forgiveness,
in virgin forest of the Future,
where is embalmed the Happiness.

Tractors blackened of Remorses,
plow the fields of the Sufferings,
to put the harvest of Ideals,
on the Table of Silence,
at the end of which,
waits the Death.

35. The stray crickets

The earrings lost of the Debauchery,
they were find by the Death,
for to be put,
at the deaf ears of the Destiny .

The vagrant Crickets of the Certainties,
too hoarse for Sonata of Love,
search desperately at the personal column of Dreams,
scene for the enigmatic concert of the Vanity,
what will be financed by the Illusion of Life,
for the onomastics day,
of a Truth of the Non-sense of the Existence.

36. Sin and Curse

Creations lustful,
have whipped the template of the Sacredness.

Morning stars cynical,
burn the Divine Light of the Universe in vain,
on foreheads wrinkled by the rivers of Redemption ,
of some, Religions,
what want to be more savior,
than Death himself.

Claws greedy for power,
stabs the souls of an Existence, of the Nobody .

Divine justice,
what has the balances, spoiled,
still from the creation of the World as, Sin and Curse,
judging the petty interests,
of the Money, as being their only God,
so far from our image and likeness,
that is not found, ever,
alongside the Stranger, from us.

37. Vanity and Nonsense

The impassable ice of Remorse,
melts,
through the Sacred Fire of the Mistakes,
of a Creations of the Original Sin,
in the dew, of the Nights ,
what can not to sleep,
of, the glow, blind,
of a God, of the Regrets,
which fall once,
with the falling Stars, of the Lives,
on vault of the Cemetery, of, Illusions of the Life,
where Nonsense becomes King,
and, the Vanity, his Queen,
what leads, with an iron hand,
all the rules,
through which Souls are delivered to Death,
as spiritual food,
not knowing, never,
why this one does not want,
the Absolute Truth of the Sense of Existence,
or maybe that, what, we see,
as Vanity and Nonsense,
in another transcendental reality,
is entirely something else?

38. Mandatory, Death

Death is the brick, without which the Life would be a mere breath of wind of the Forgetfulness, of, which, the Creation, is would be deprived.

The Sacredness is due, more to Death, than, to the Life, becoming an image, of the Afterlife.

An Destiny without of Death, would not be nor even immortal.

Immortality for to exists the being, must mandatory to tread on the Eternity of Death.

39. The charm of the Existence

Any step done in Life is called Sense,
while in Death Countersense?

But when the two intersect,
not is born the brilliant spark of Divine Light,
which discerns,
where can we find on the True God,
hidden in each of us,
that we to, feel the greatness,
through which, can Love the absolute of the World,
on which yet we can not understand it,
or, see,
being completely other,
a World of the Brilliance,
given, to us, that we to enlighten,
the Charm of the Existence ,
what seems that to grown old,
since, it expects us,
to discover it,
in the labyrinths of the questions,
without, of answers.

40. Hysterical phantasms

Fortresses, of, verbs can not accept the Meanings,
of a Realities of the Sacrifice.

Forests of famine, is stretch over the whole Desert, of,
Feelings, of, the Existence.

Dawn without light have presaged the Armageddon of the
Doubts, at the table of the Unhappy Kingdom, of the
Money.

Storks what no longer bring children, disturb the blood
encoded to be the prison of the Body.

Hysterical phantasms of Empty Words,
revolt the Lace of Stone of the Truth,
what want to be re- stored,
on the table of the Aspirations of some Phrases,
what put the elbows pompous on them,
and them crumbles.

41. The cliff of the tragedy of the Being

The ice, of crystal of the Letter,
starts to melt under the skates of the Thoughts,
what do true majestic jumps,
in the palms of Dreams,
what, would want to comprise,
every beat, of, Holiness,
of the heart, of, Divine Light
lit in the Stranger from us,
by the inextinguishable volcano of the meanders,
what erupting with new phrases,
on which we avoid,
to not strike us deadly,
on, the cliff of Tragedy of the Being
where we dress,
with other, Moments,
than the ones on which would have had to them wear,
in such Moments.

42. The fangs of the Years

When God gives you a gift, is called Luck,
even if it is Death.

Would be the Happiness the one which divided the years of
the Life, in Moments?

I would give all the flowers of the Dreams, to a single
Smile which to understand the Meaning of Delusion.

Why the Faith divides the Love in Peace and War?

What would make Fate without the fangs of the Years put
to grind her?

43. The greed mad and paltry

The cranes, of, Certainties,
raises the Anguishes of the Consumption Society,
at the height of where they can become the paravane, of the
Passions,
nailed on the bed of the Revenge,
by a terrible disease of the alienation from itself,
what seems that would has left it, the Original Sin,
of a Creation, lame,
which took out from the quiver of the wealth, of, torments,
and the social hierarchy.

The greed mad and paltry,
dries up even and the Water of Life,
believing that will not them be enough,
at the Gates Justice of the Death,
where thirsty, will haunt the Existence.

44. Bone

The mirage of the dogs is the bone ,
that can be bitten,
whatever the nature of the Soul,
which he him had in the body of his own Moments.

Therefore, were built the parliaments,
where cutting or dividing of the bone,
has become from a matter of routine,
sometime in ruin,
one social
equally trivial,
as is Death,
in a World hooted, that it would belong,
too much of, the Justice,
of the Freedom and Equality,
killed more of long time than the weather, of the Old
Times,
by the Happiness of some.

45. Rope

A Chain of Interests,
who do not fully understand his links,
is a simple rope,
good, of, hanged the Ideals .

The opposition is the salt, with which, is makes seasoning
of the Suffering, after the taste and smell, usurpers.

Never search for the Righteousness in the Justice,
because, this one is human and not divine.

46. Bitter salt

The eyelids of the Absurd,
they leave wide open, the eyes of the Transgressions,
reached at great honor,
in the social pus of the Freedom,
blinded by all the possibilities,
especially that of to run after Greed.

The bitter salt of the Existence,
falls in the waves of the Vanities,
over the flames of the Purpose of a, Sense,
who burn Lives,
giving them freshly cooked,
to Death.

47. The cherubim sad

Decor of nature dead with clown,
roots grubbed,
sold abroad for nothing,
fumes humble hide the ash of Sins,
what oppress the Honesty,
with their vanities,
in a Consumer Society Dead,
which is hoping in an Immortality, of the Villainy ,
that was enough,
to it steal even and of the Existence,
the designation to create Destiny.

Cherubim, sad and patriots in the Godhead,
are thrown out, from the walls,
of the Cathedrals, Grueling of Rosary,
by the mold, saint of a Faith,
of a Nobody,
who prays at each rain of fire of the souls,
to not, them flood the Moral,
what barely breathing,
at the head of the bed, cold of the Truth of the Lie .

48. Normality

Steps of stairs what they have never known,
Steps heavy, of the Fulfillment ,
exhausted by Truth, and round-shouldered by, Moments ,
oppress the horizons bygone,
with new heights, of broken shop windows,
of, the Dreams,
what will never reach,
foreheads, sad and grizzled,
of Mountains, of, Illusions of the Life,
with their feather of snow poisoned,
which always soften,
in the Vanity,
to write the Epistle of the Existence,
in the arms of a Time,
from the increasingly terrified and alienated,
by the Rooster with the neck cut,
which gives the awakening of the Morning of some
Nightmares,
what follows to be lived,
in a World where madness is Normality.

49. Day after Day

Sprouts of, Histories,
which could have become,
much more promising for Mankind,
and for the Becoming in the Absolute Truth,
the Being, Holiness and Salvation,
wither under the snub nose,
without smell, of a God,
whom, it seems normal,
that the Money, and they, lacked of sense of smell,
to lead, the World.

Feed ourselves, a life with the Moments rotted,
from the Monasteries, of, Passions,
full by the Pus, Existential, of the Alienation,
what was never capable,
to tell us, the real story,
of the Lie to which us worship, the Birth,
for to can die,
little by little,
Day after Day,
until us will dies, Death,
through the decease.

50. Second hand

Rhetorics of lead
they construct projectiles existential
at the Pulpit of the Honor,
of to be, the anointed of a God of the Vanity,
on the battlefield nameless,
of the Consumer Society.

Publicity vulgar,
sell Dreams bloody,
beheaded,
have abased, the Being ,
what breaths of plenty,
the fresh air of the Death,
to be mummified how more perfect,
in the mixer of the petty interests,
where everyone has a price,
at second hand,
for to can be bought,
the most cheap,
by Death.

51. Bows scattered

Altars sadistic of desires hidden
they lit the sky of the wedding rings, lonely,
of the lightnings of the Existence,
the unborn from future,
what they will no longer knows, ever,
the World of abortions.

Bows scattered to Nowhere,
still its more remember of the concerts of the Destiny,
given in honor of Happiness,
what they were buried of long time,
in the desolate cemeteries of the Non-sense, of the
Existence,
from the Cathedral of Death,
where unique parishioner is the Eternity.

52. Moments Social

Shores without name,
swarming around Motherhoods,
desiring to handcuff Eternity,
of where, come the unborn of future Empty Words .

The hurricanes of the movements, of, Social Moments,
broom the Inertia of the Moment,
dispelling all what has gathered the Illusion of Life,
more precious untill now,
the Vanity,
in whose place the Death,
introduced the system of self-serving,
with most fashionable, Cemeteries of Words,
where the number of the Dreams, who have committed
suicide,
has become even greater,
at the soles of the Absolute Truth.

53. Voucher, of payment

Bridges of Veins of the Disappointment,
stretched on the shores of the body of Hopes ,
they exceed the calamities rattles of the Money
from the pages torn by the Destiny,
of the Life,
as payment voucher,
for all vicissitudes of the World,
at, the pub, of the Non-sense of an Existence,
which, although paid dearly,
the honor of to be the mistress of Time,
nevertheless, was deceived by Death,
with few Moments of Eternity,
put in the bottomless pocket,
of the Suffering.

54. The Hunger of Years

The dawn of relatedness with the times,
melt in the ditches of the wrinkles,
what no longer have nothing to declare,
to the Luck,
banished to be premeditated,
by God,
for to win only who must,
at the Lottery of the Absurd of the Existence,
where the Pain,
was put in possession,
to hold even and the Eternity,
the winning ticket of the venom,
of a, Moment,
what did not want to leave,
from the tears of many,
who would want and they,
a single, Star of Happiness, theirs,
from the infinites of, Galaxies,
fallen of on the Sky of the Absolute Truth,
banished aforetime than the Time
in the hell of the Feelings,
because correctness it would not have been correct,
for a punch of Life,
given to Death, for to quench,
the Hunger of Years.

55. Timorous

Distinctly has become
dust and mud, of the Illusion of Life,
while the Knowledge
a steam what completes the mist of Redemption,
of, ourselves.

The Truth is hiding timorously,
by the God of a Creation,
of the interest, paltry to use the World,
as bait of the Lawlessness
what wash and today the Mirror of the face,
with the Happenings Unique Fortuitous,
from the phantasmagoria sickly,
of a obsessed, sexually, narcissistic,
who gives birth Religions,
after His image and likeness,
where peace is always a War
maintained by the Sacred Fire what burn in the blood,
which not has seethed, never, for own self,
handcuffed and omitted,
of at the table, where is shared the food,
true,
of, the so called Divine Love.

56. Padlock, of Dreams

I am not venom of memory,
because all bridges of Longing,
lead toward zodiac sign of my Death.

Neither, a Falling Star, of, Twilight,
when the traces, of the reveries,
shall delight themselves with the Divine Light of Poetry,
of a eyelash of Love,
taken out over the gaze of a Moment,
in the Eternity whom, I will be
Creator,
for to be put to the breast,
of the Absolute Truth,
for to bring me Luck,
in the Death, of me myself.

I am Padlock of Dreams,
for the Hopes of another World,
where I will gaze, the Beauty and the Happiness,
on which many of you do not see it,
now and here around,
this, the weather, of the Old Times,
where I you will accompany,
for to not become, the Failure,
at the soles misunderstood,

SORIN CERIN - DEATH

of a paltry God.

57. Fairs of end, of, World

Buds of poison,
grow on the back of mistress of Truth,
straining through the sieve of the Illusion of Life in Death,
for to flourish as Eternity,
killing each Love,
for to be replaced,
with the cold walls,
damp and impersonal,
of, the Brothels of, Dreams,
which snows
with the carnal pleasures,
of the Slaughterhouses, of Moments,
in the fairs,
of, the End, of the World, of Creation.

58. Lame dog

Dog lame of Days,
with the Destiny hat, pulled over the hit head,
of the stones of Food ,
I cross the street decomposed of the cemeteries, of,
Geraniums,
who seem, of not more bite of an eternity,
the flowerpots broken, of the Luck,
cremated at hour of Fate,
in the cage closed of the Future,
because owed him thereof,
derisory sum, of, Hopes,
on which them would have spent reckless,
at the carousel of some Truths of the Pain,
who they claimed to be the virgin girls of the Happiness,
in the city dirty and blazing by the Rains of Fire,
of, the envy, anger and stupidity,
what they brought a lacustrine atmosphere,
of crematorium, of the Fulfilments,
revanchist,
through which I floated,
and myself have drowned little by little.

59. The Silence and the Solitude

The spines, of the venom of the Slum,
became protected by the law prostitute full-time at the
Brothel of poverty,
of on the alley of some glances obscene,
what use the coins macabre of the cemeteries, of Moments,
for to pay the Destiny,
the owner of the establishment, of, the Death, of self.

Only a hoof of stallion, of the desolation
more break the Silence and the Solitude of flint,
until, the Twilight rebellious
comes and them hits one, of another one,
removing sparks,
that can to light the stars of the Night,
from the souls lost at gambling,
of a Creation,
what seems to be, of Nobody.

60. The obese truth

Strains of viruses sell diseases at prices of profiteering ,
in the fair forgotten, of the depravity.

The kerchief jovial, wants to convince you,
that, entangles the heads of Sky, of the Liberty
which once had the own, Thoughts,
left in pawn, now by Unforgiven Time
so stingy,
that, would not give, a Moment,
without overcharge,
to the obese Truth ,
what more begs even a single Lie,
on which a fry after the recipe of the Destiny,
leaving behind,
benefactor, Death.

61. The unique Sense

Not the Life throws the dice at the Death, but, inverse.

All sorrows or joys of birth of the Feelings,
from this World of the Vanity,
not worth nor even a bit of Moment,
stolen from the Eternity,
face, of, the soul, of the true Love,
the unique, Sense,
for which we know that we exist,
wanderers,
in the dust of a road,
what often, seems to be, of Nobody,
but which will become our past,
of, the thread whom,
us will hang all the Moments,
which, and have lost,
virginity of the Eternity,
avoiding, them, into the madness,
full of frenzy of the Existence,
for to realize finally,
how endless I have lost.

62. Wrinkles

Deep ditches dug into the wrinkles of some Feelings,
take what's left,
from the Water drained and dry of the Life,
believing that they will revive,
the Moment,
which remained just a history,
known, by most older, Illusions of the Life,
what avoids to confide it, at new Vanities,
taken at valley, of, the torrents of Passions,
in completely different wrinkles,
what will be kissed,
by, the lips of the Words, frozen,
from increasingly foreign,
believing that it really means,
Love.

63. The eyes of Heaven

What can be material in this World,
when you really Love?

The word in which we wake up,
we looking at the dawns jealous,
that, can not love and they,
or the flowers of the Smile,
from corner of the mouth of Dream of the Clouds,
what bring, the Spring in our lives?

Or, perhaps, the Eyes of Heaven,
what open the serene windows from glances,
for to refresh the Divine Light of the Perfection,
of some souls,
happy by God,
to be found out the Meaning of the Existence,
as being Love,
whose sole, Eternity,
exceeds the Death.

64. Gossips

The knees tired of the inquisitive looks,
they gossip at the Market of Dampness,
beside the holy temple of the Truth Unknown.

Some say that the Sky,
would have the pockets too deep
dug in the cassocks of the priests by Moments,
other, that, should not, be invited, the Death,
to requiem, of the Love
what, precisely would be drowned,
of too much Confidence,
in the Eternity.

Whatever you do,
is not enough of Good, to be Evil,
cried the homeless Existence,
has begging at, passersby,
a few Births, additionally,
having nothing, with what to feed their Time,
taken of soul, yet from the beginnings.

65. Roses misunderstood

Carts of Clouds, full with unborn souls,
flocked to the gates of the Absurd of this World,
being confident that they transport Light,
for as the Histories to can read new pages,
from the Great Creation of the Death.

Rusty horseshoes have lost their Luck,
in the casino of the Existence,
that has tired to more beat so many roads,
for each Destiny, in part,
and the horses of the Illusion of Life not remained shoed,
breaking and the hooves dirty, of, the passions,
in the spines of the roses misunderstood of the Love.

66. The Being of the Light Divine

Coffins, of, Heaven, are heading, silent
lonely and abandoned,
towards the cemeteries of the Heart,
carrying the Memories,
of a, Rain of Fire of the Love
what has remaind of nobody,
haunting the gardens grizzled,
of, the Souls,
where nor the Grass of the Forgetfulness, no longer grows .

Bets of petals dead,
attributed, to the remorse,
want to become the wings of the Flight,
over fulfillment of the nature,
of the Being, of, Light Divine,
without zodiac signs, seasons,
or the Death,
on which I have lost a,
maybe,
from always in us.

67. Hours of torment

The ashes of Words became,
the essence of the Sacred Fire ,
of the Knowledge,
from which I have kneaded the clay of the potter
turning it into a pitcher,
for, the Moments thirsty, of Truth,
what washing the feet of the Time,
which us trod with the weight of Immortality,
the Life,
for to be taught to Death,
after her image and likeness,
becoming a kind of God,
of, the Nothingness.

Long tablecloths,
prominent politicians,
grins paltry ,
while throw the dices of Fate,
to the new watches,
damaged from birth,
to adorn the calloused hands,
of, the works of the Existence,
with new hours of torment.

68. Forbiddance

The fruits, of the Sacred Tree of Life,
have rotten before birth,
remaining only the nothingness of the Illusion of Life,
in which us are going, the steps,
what is before all,
the true, Death,
and the Death,
the Life that we had not it, never really.

Forbiddance cold and tardive,
concocted by the God Creation,
us surrounds with the existence,
of a Universe of the Consciousness,
with lots of Cathedrals of the Questions,
some frustrated,
others dejected,
some even perverse,
but all,
without the marriage of the Response,
regarding the Absolute Truth.

Why?

69. At the Lottery of the Political Debauchery

And, the Ice of the Death can cool of ourselves,
becoming feverish,
burning our steps, of the Memories,
with the Rain of Fire of the Love,
the unique Sense of the Existence,
reason for which we need,
bigger of, Death, than, of, Forgetfulness.

The hysterical applause of the Renaissance,
raises, of the umpteenth time, Curtain of the Despondency,
over the heads of the solitary Days,
what plays, since is the world, at the Lottery of the Political
Debauchery
sustained by the Holy Fathers of the Brothel,
named pompous,
Religion.

70. The Cemetery of the Word of the Creation

Wide boulevards of Days,
of the disinherited of Fate,
born into a World of the Nobody,
we seem, wax statues stolen by Existence,
from the candles for requiem,
of Death from ourselves.

Catafalque full of Love consuming,
sits seated in the chapels of the Nobody ,
what, could be given a Meaning, to so many Lives,
through Death.

Even and the Tears have forsaken,
the Cemetery of the Word of the Creation,
saying that instead, of, Was,
it prefers on, To Become,
rich ladies in, the Vanity, of the Money.

71. At ploughing

Ploughs of the alcohol have ploughed the degrees,
on the swan necks of the question marks,
which staying coquettish,
perched in the glassful broken
on the cold cement of the Thoughts ,
for to bring Luck,
to, the Desolation, Putrefaction,
Destruction and to the Regrets,
of, so many and so many Illusions of the Life
on their way toward Death.

Fields to commas,
what remained fallow,
seem to be shipwrecked in a drift of the Nobody,
among the Empty Words,
prostitutes of luxury,
of the Brothel of the Existence,
placed in the shop windows, greasy
by the powders of the Hopes,
pulled on nose
by Remorses.

72. The wings of the seagulls

The seagulls, of the Dreams,
got drunk, the Horizons,
with the wings white and immaculate, of the Moments,
what searching desperately their ships,
lost, of the Eyes of Sky,
closed forever,
by the storms debauched and paltry,
of the Clouds of darkened souls,
at requiem of the Love,
on which never did not met her,
Nobody.

Only the harbors of the questions,
more waits one feather,
from the Feelings what were somewhere - sometime,
of some wings,
what, will not longer return,
Never.

73. The locomotive of a Word

The locomotive of a Word,
was pulled on the Dead line,
in the wait of wagons of some Moments,
when harvest, of, the Smiles,
will return again to normal,
without to be interested on Nobody,
that rusts the Absolute Truth,
and the wheels what were sometime of fire,
started to extinguish the Moment of Eternity,
leaving in their place,
only the smoke of the Disappointment,
what was headed toward Nowhere,
hoping that will find again
the steps of that Word,
which was called the Love,
and seem to have disappeared,
without a trace,
of so long time ... ..

74. Medicine for colds

Windows of Heaven and have wiped,
the tears of the Rains of Fire ,
of on the face of the Clouds,
leaving the Divine Light,
to embrace the World of an Eternity,
from my Heart.

Bees playful and nimbly,
skim frantically,
each flower of your gaze,
grown in the Cemetery of the Loneliness,
where Death had become the best counselor,
by collecting, the honey of the Smiles,
wry and quizzical,
a real medicine,
used in case of coldness of soul,
of the Fires from Feelings.

75. The Incarnation, of Eternity

In the Consumer Society,
Freedom is ghetto of the Fulfillment,
from where have sprang,
the prisons of the Hopes,
with the broken wings,
of, the betrayal, of, own, Self.

Just the open gates of Death,
can bring the true Free Will,
which to build the Spiritual Life,
starting with endless,
and continuing with the Incarnation of Eternity,
without time or space,
religions or cathedrals of the Moral,
only with the Absolute Truth.

76. Breathable air

At the concert of Dreams,
exists only the musical instruments,
of the Illusions of the Life
out of tune and damaged,
by the Existence,
through the Free Will,
given for to know,
that Life has limits,
in Death.

Sing only the aria of the Alienation of self,
until the spectators sad and confused,
seeks one territory,
where to flee,
of coldness of the musical notes,
serious and erroneous,
of the Anguish and the Absurd
what have become the breathable air,
of the Time, from old times.

77. Requiem, of, credits

Conscience has become,
the Cathedral of the Free Will,
where, the Dreams become,
the Reality of the Illusion of Life,
and the Fulfillments
no longer are in Love,
but in prostrations addressed, to the Saint Money.

The services of the religion, of the Banks,
are held only with doors of the Truths, closed,
by, the padlocks of the Absurd and, Desolation
from which it coagulates,
new fortunes of the Vanities,
what will bring at the Death,
requiem of credits
increasingly sophisticated and luxurious,
among, the tombs of the billionaires,
what flaunt wealth in cemeteries,
becoming the wealthiest among the dead.

In Romanian language

-în limba română-

SORIN CERIN - DEATH

SORIN CERIN

MOARTE

POEZII DE MEDITAȚIE

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista **Familia** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din câte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile "de meditație". O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tînde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu "poezia filosofică," întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea

cugetării și liniștea apolinică a gândului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decât din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decât atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierde vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidente ei. Totul e ridicat astfel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul "conceptual" (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedeează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de

SORIN CERIN - DEATH

nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfârșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gândului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind

SORIN CERIN - DEATH

de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama "Societății de consum" sau pe cea a deșertăciunii "Iluziilor Existenței". E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic ("Ticăloșia Diavolului se numește Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.", dar și altele, nu mai puțin provocatoare și "infamante" la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lorică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lorică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută "pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții". E febra devoțională de pe reversul imprecățiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lorică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvisa Sorohan – Un poet existențialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvisa Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat în România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o rîvnesc poeții ultimului secol, Elvisa Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**,

numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înțeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuși poezia de azi și acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulțumită de „insuficiența poeziei contemporane”, în același articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notații ale „micului sentiment”, „mici disperări” și „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poți spune decît că poezia rezultată din astfel de notații e și ea mică (la cub, dacă enumerarea se oprește la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspirație, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrollabil, creația. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt rațional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai și de care e responsabilă vocația. Simplu, asta e problema, ai vocație, ai inspirație. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci și nici nu pot ști cît de des o vizitează inspirația, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauți rețete spre a o induce? Și totuși, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „...întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, și nu doar prin accident, la acele stări intense, la disprețuita <<inspirație>> la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu știm cui aparține disprețul, dar știm că inspirația e a poetului născut și nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meșteșugar, un *artifex*.

Am în față trei plachete de versuri ale puțin cunoscutului și nu lipsitului de inspirație poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, ușor de

înțeles, *Nonsensul existenței*, *Marile tăceri*, *Moartea*, toate apărute în 2015, la Editura Paco, din București. După ideile titulare, îndată te frapează și vocabularul poetic al primei poezii ce te întâmpină cu sintagma „Iluzia Vieții”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moștenită din vocabularul consacrat al existențialiştilor, deajuns ca să bănuiești ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cât se menține poetul pe aceeași coardă de fond, și cât de adânc, cât de grav trăiește întru această idee deloc nouă. Și nu e nouă pentru că rădăcinile existențialismului, modern reformulat, își trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Ecclésiast, descurajat, în conștiința tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existențialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naște și vreme e să mori”, în rest, „totul e vîinare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existențialismul a fost intens susținut filosofic în secolele al XIX-lea și al XX-lea, de la Kirkegaard și pînă la Sartre, cu nuanțe specifice. O poezie în termenii existențialismului statuat mai poate interesa ființa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale și a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale și nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăiește miracolul creator, inspirația. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una și aceeași copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditație”, cum și sînt la nivelul ideilor. Dar, cât de adîncă și cât de personală e meditația, n-o poți spune decît la sfîrșitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei și din ce perspectivă intelectual-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existențialiste universale, ușor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinații surprinzător de

noi, unele îndrăznețe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca și cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeași coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se încheie într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleași idei, aceleași atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, același vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinaat în noi și noi sintagme, cu actualizări ce țin de mediul de astăzi și chiar imediat al ființei aruncată în lume să ispășească „Păcatul Originar”. Se știe, pentru că spuneau înțelepții, „fiul Evei nu trăiește într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiția de a-și construi o meditație personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinației cuvintelor, fără să poată evita frecvența redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit și de două ori în aceeași poezie, este „Iluzia Vieții”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenței”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” și multe altele. Sintagma care aduce aici și acum trăirea problematizată a existenței este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susține ideea. Adesea, această energie debordantă a reșezării cuvintelor acoperă ceea ce cauți în poeziile compuse pe una și aceeași temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieții”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificații de bază ale poeziilor. Și mai e o particularitate, punctuația. După

SORIN CERIN - DEATH

fiecare vers, încheiat sau nu ca înțeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferință numai după ultimul vers. Altfel decât Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decât melancolic, ierarhizează deșertăciunile destul de puțin ordonat ca să poți urmări idei clare. Semnificațiile se aglomerează în una și aceeași poezie, cum e *Ierarhia Deșertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvântul „deșertăciune” e angajat într-o combinație gravă, tăioasă, pusă să însoțească chiar fenomenul nașterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greața”, í la Sartre, lăsate în urmă de conștiința absurdului existenței. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existențiale*: „Plugul Deșertăciunii sapă adânc,/ în țărîna Existenței,/ vrînd să însămînțeze genele Iluziei Vieții,/ pentru a naște Lumea,/ după o gestație prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ ...corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existențiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdiei.” Ceea ce găsești în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea și altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creația cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noțiunile și conceptele sintetic cuprinse în cuvinte își păstrează constant înțelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeași, pare să meargă spre epuizare, ca și forța de înnoire a poeziei. Au și cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existențialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/

brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,...”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colțul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înțelesuri pentru prăjit,...”. Și cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinațiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenței. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,...” și e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene și pline de invective”, și, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înșiră în sufletele,/ ce vor și speră la Înviere,...”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenței iluzorii, resimțită ca atare în termenii existențialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînța acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfințitului,/ ce abia se mai pot ține întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declarații de neînvinsă voință de a înțelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoașterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deșertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneității absurdului. E un mod de a reînnoi ceea

ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se lovește „trestia gînditoare”: „Cățărați pe Stîncile Vieții,/ vrem să înțelegem granitul ca și cum ar fi,/ o trestie conștientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieții,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înșine. || Ruinăm slăbiciunea,/ ... devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || ... Să fie ochii Societății de Consum făcuți doar pentru a/ privi Ierarhia Deșertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanțelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis și realitate*, o: „icoană prinsă de pereții reci și insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă viețile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificații fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viața noastră, se lamentează poetul în *Feline Existențiale*: „, se vinde scump la teigheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/... „Promisiuni Deșarte,/ și-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeți poetice aruncate și contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ținta absolut actuală este încă și mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viața cu Moartea*, este incriminată, cam în aceiași termeni, „grădina Societății de Consum Foamete,/ drept mari atleți ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false și isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă...”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte

SORIN CERIN - DEATH

specifice din limbajul marelui gânditor existențialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, când e vorba de Dumnezeu și biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durități de limbaj, cu particularități ale existențialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenței* și multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei „monde cassé ” percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenței”, dintre poeziile celei dintâi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiții, de a pune în relație lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea ființei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conștiința căderii omului în lume sub blestem divin, dar și din ceea ce ar fi o consecință, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogația, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conștient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existența este o nălucă prinsă între două vise, Spațiul și/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deșertăciunea Democrației și Dictatura./ Care desfrîu nu-și are mănăstirea sa și care crimă,/ democrația ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiție a „Existenței” ca „joc de noroc”, însoțită de „Speranță”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea ființei de a judeca propria existență, etern îngrădită să poată depăși absurdul. Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excесе, încît risipește prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieți și a cărților. Paradoxal, același temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare și accentuată singurătate, pînă la a-și simți sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, ființa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită

SORIN CERIN - DEATH

„Eternității”. Rămân multe alte comentarii de făcut la câteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă și Eternitate”, „Tăcere” și „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipsește inspirația rîvnită de alții, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, și, încă, să nu calce prea apăsător pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:** "Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o impletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și indoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a pastrării energiei solare din zilele calde în cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu,** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minții, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viața noastră spirituală și socială. Poezia din *Liberul arbitru* este o prelungire a manierei sale de meditație, impregnând-o și cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reușind, totodată, performanța de a rămîne pe teritoriul lirismului autentic chiar și atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili și necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban,** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în *Marile Tăceri*, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gând cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gândului spre clipa Creației.

SORIN CERIN - DEATH

Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditațiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare și energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului și grotescului existenței nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant și blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ șocant dar foarte expresiv pentru ideea de păcat originar al lui ... Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblîi desacralizate, cu un Creator care meșteștește firmamentul la o masă de fierar și un Diavol în care s-au contopit toți frondiștii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[...] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin și cinic, băute de Dumnezeu la masa Creației,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mîzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul și-a propus în poemul La un grătar un exercițiu urmuzian, reușita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identității de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci și tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieții spre moarte, cel care se frînge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuțioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea și revelația definiției aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu și un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viața trăită

SORIN CERIN - DEATH

e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat și că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefinește ființa umană ca aflându-și autenticitatea în multiplicarea mentală a realității terne și ca proiect existențialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenței contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimțit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditația, întoarsă spre sine însăși de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloși ai Oceanului nesfârșit, se automacerează la aceeași temperatură febrilă, de arc voltaic, enunțată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecție și o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care pășește. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestrați cu harul preoției. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucției poetice, dacă e să înțelegem cum se cuvine desfășurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

SORIN CERIN - DEATH

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:**
"Intelectual format la școala bucureșteană, dar simțind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al școlii clujene, unde își identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad și Mircea Muthu, Sorin Cerin își construiește și poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri își declară peste tot măestrîi, identificați aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecție filozofică și structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) și Arghezi.Însuși titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând același titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâșie, în pustia gândului și a imaginii frânt ogindite de lumea declarată, între dragoste denunțatorie și revoltă tandră, între blestem incantatoriu și rugă deghizată, de veșnic îndrăgostit, fără putință de a-și declina, în realitate, fervoarea, deși cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant și apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-și drama înstrăinării și a introspecției ratate, ca și neputința întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferența unui timp și unui spațiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naște, in litania `a rebours, semnele creației mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teuțișan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disperate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie și fragmentar, a lumii, dar mai ales a ființei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referință al acestor poeme,

SORIN CERIN - DEATH

traversate, când și când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar și ironică. Cinismul lipsește cu desăvârșire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de față, mai exact conștiința lirică, pune o presiune etică asupra realității, forțând-o astfel să-și asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existențial, poetul face parte din categoria moraliștilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice și proiecții aspre dintr-o viziune extatică de sfârșit de lume. Meditațiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenței", deși exprimă mai mult îndoieli decât certitudini și întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilație la sarcasm și de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu**"Prin cimiterile viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existențiale își caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenței" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatinș, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-și aerisești cămara minții", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelația și limitează trăirea deplină a sensului existenței".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în

SORIN CERIN - DEATH

care lumea desacralizată și dominată de false valori sfârșește pentru a putea regenera prin Cuvânt".

- **Prof.univ.dr. Ștefan Borbély** "Spirit profund și sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenușii. Un întreg arsenal al modernității negative - câni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinței, maimuța de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunțe, în versurile sale, "armele letale ale societății de consum" și "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenței noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanțe sau replici. "Noii pași ai credinței" sunt enunțați peremptoriu ca speranță a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezărește, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată pașii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitiv pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag.73) Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu** "Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esențiale: relația Ființei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (și distorsionantă în același timp !), dispariția unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogații coplesitoare și infinite neliniști -, absența tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra

SORIN CERIN - DEATH

Sensului Vieții, absurd înălțat la rang de rațiune existențială alimentează spaima și angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluție, navighează îndurerat dar lucid printre imagini și metafore de înaltă și convingătoare pregnanță, construiește scenarii apocaliptice despre Viață, Iubire și Moarte...”

- **Eugen Evu:** "...cărțile par a fi obiecte de cultură-proprrie testamentară ale unui ceremonial, ...al neo-cunoașterii, platonice-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane....Cum Vine scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în 'odaia cu oglinzi' a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al "căderii umanului în zoon politikon"...Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

CUPRINS

- 1. Verbe fără Substantive**
- 2. Cenușa Religiei**
- 3. Biserică și Creație**
- 4. Pretențiile Absurdului**
- 5. Meduzele razelor**
- 6. Enoriași grăbiți**
- 7. Viza Lui Dumnezeu**
- 8. Diavolul Adevărului**
- 9. Patimi Ieftine**
- 10. Bonele Inocenței**
- 11. Vicisitudini**
- 12. Moarte și Clipe**
- 13. Simțirea Morții**
- 14. Roți de Ore**
- 15. Văzduhuri brodate**
- 16. La Butoniera Cuvântului**
- 17. O cărămidă de Adevăr**
- 18. Strigăt de ajutor**
- 19. Deșert de Speranțe**
- 20. Știință și Religie**
- 21. Sărăcie de Emoții**
- 22. Genunchii Speranțelor**
- 23. Coșmarul Dorului**
- 24. Amanta Timpului**
- 25. Scânteia Focului Sacru**
- 26. Crematoriile Viselor**
- 27. O Clipă de hrană**
- 28. Orașul Măcelarilor de Vise**
- 29. Oglinda Facerii Lumii**

30. Netrecutul
31. Tainele Morții
32. O porție pe cinste
33. Țînțari habotnici
34. Masa Tăcerii
35. Greieri vagabonzi
36. Păcat și Blestem
37. Deșertăciune și Non - Sens
38. Obligatoriu Moarte
39. Farmecul Existenței
40. Fantasme isterice
41. Faleză Tragediei Ființei
42. Colții Anilor
43. Lăcomii nebune și meschine
44. Ciolan
45. Funie
46. Sare amară
47. Heruvimi triști
48. Normalitate
49. Zi după Zi
50. La mâna a doua
51. Arcușuri risipite
52. Clipe Sociale
53. Bon de plată
54. Foamea de Ani
55. Timorat
56. Lacăt de Vise
57. Târguri de sfârșit de Lume
58. Câine șchiop
59. Tăcerea și Singurătatea
60. Adevăr obez
61. Unicul Sens
62. Riduri
63. Ochii Cerului
64. Bârfe
65. Trandafiri Neînțeleși

SORIN CERIN - DEATH

- 66. Ființă de Lumină Divină**
- 67. Ore de chin**
- 68. Opreliști**
- 69. La Loteria Desfrâului Politic**
- 70. Cimitirul Cuvântului Creației**
- 71. Pe arătură**
- 72. Aripile pescărușilor**
- 73. Locomotiva unui Cuvânt**
- 74. Medicament pentru răceală**
- 75. Întruparea Eternității**
- 76. Aer respirabil**
- 77. Parastase de credite**

1. Verbe fără Substantive

Plouă cu cer peste grațiile Inimilor,
ce par a nu fi cunoscut niciodată,
sângele pasiunii sinucigașilor de Clipe,
care huzuresc pe mesele pătate de mocirla Creației,
ale unui Destin corupt de Dumnezeu,
pentru a fi vulgar și cinic,
cu sufletele care vor să se adape,
la crâșma Existenței,
unde se vinde venin din plin,
pentru a ucide,
ce a mai rămas din Verbele,
care nu au auzit de Substantive niciodată
pentru a înveșmânta,
Lumea de Apoi,
cu răceala privirii lor,
dureros de fierbinte,
atunci când contemplă,
o piatră funerară,
unde se pare,
că n-ar fi reprezentat,
pe Nimeni niciodată,
într-o Lume a Iluziei Vieții,
care de fapt nu există.

2. Cenușa Religiei

Vâsle putrede de vise gata să se erupă,
rup lacul Existenței,
născând Trecutul.

Vijelii faraonice de Îndoieli,
opresc lava Vulcanilor Patimilor,
să mai erupă,
în suburbiile viciilor lor.

Fumuri de consolare,
dezgolesc esențele Adevărilor Mincinoase,
ale bordelurilor de Promisiuni,
ce încă mai ard pe jarul Inocenței,
a cărei cenușă a devenit Religie.

3. Biserică și Creație

Dacă Dumnezeu n-ar mai fi Creator,
ar mai fi existat vreodată?

Greșeala devine perfecțiune și Păcatul sfințenie atunci când
unica alternativă este Lumea.

Nu există onoare mai mare decât Moartea în această
Existență a Iluziei Vieții.

Fiecare altar își are adulatorii lui precum fiecare biserică
cărămizile făuririi ei de către Creație.

4. Pretențiile Absurdului

Meditații ale nonsensului Existenței,
vor să se scuture de coama Cunoașterii,
leoaică fioroasă la căpătâiul moribund al Conștiinței,
care ne lipsește din ce în ce mai mult.

Falnice jgheaburi de iertări,
se întind de-a lungul și de-a latul,
Ținutului Mizeriilor Umane,
deșert pustiit de necuviința averilor de vise,
ce nu puteau să împlinească vreodată,
pretențiile Absurdului,
de a fi victorioase,
în fața Morții,
pentru care există Viața,
cu trup și suflet,
incendiat de Iluzie.

5. Meduzele razelor

Meduzele razelor de neliniști,
se ascund în spatele perdelelor de zâmbete,
ale norilor de plumb,
ce sparg ferestrele deschise ale sufletelor,
știind că cioburile aduc noroc,
Cerului Cuvintelor,
ce trebuiau spuse demult,
unui Dumnezeu,
care așteaptă de o veșnicie,
să-și înțeleagă propria Creație,
scrutând văzduhul,
înțelesurilor și neînțelesurilor,
dintre Binele și Răul,
de a exista,
al acestei Lumi.

6. Enoriași grăbiți

Cerceii Credinței,
par că nu mai au urechi care să audă,
slujbele Iubirii,
din amvonul princiar,
care se năruie la fiecare sărut,
al ploilor de foc,
cu cerul sufletelor incendiate,
în Deșertăciunea aspirațiilor.

Enoriași grăbiți de înțeleșuri,
vor să-și spele,
cât mai repede visele,
pe mâinile lor murdărite,
de sângele clocotitor al dorințelor ascunse.

7. Viza Lui Dumnezeu

Pașii ploilor de Sensuri,
se ascund după fustele lungi,
ale copacilor de Înțelesuri,
tăiate până la rădăcinile,
Adevărului Absolut,
care pare a nu mai avea seva,
dătătoare de noi anotimpuri,
ale Cunoașterii.

Doar greierii meschini ai Politicilor,
au rămas să propună noi amendamente,
legilor spirituale,
privind tăierea pădurilor de Clipe,
din sânul Eternității,
unei națiuni cu nume de Iubire,
la care a cerut viză până și Dumnezeu,
dar cu regret I-a fost respinsă.

8. Diavolul Adevărului

Lasă-mi rădăcinile Creației,
să-mi crească în locul Religiilor rebele,
din demonstrațiile de forță,
ale Bisericilor,
ce-mi îngenunchează Destinul.

Arme ruginite de Regrete,
lovesc încă în Dumnezeu Patimilor,
care și-a ascuns barba rasă de Necinste,
în pirostriile Căsătoriei,
cu Diavolul Adevărului Absolut,
al Existenței,
ce nu mai dorește să dea interviuri,
Nimănui,
după ce a fost aleasă de Moarte,
Regina Iluziei Vieții.

9. Patimi Ieftine

Câte Revanșe să fi clădit Dumnezeu,
Catedralelor de Inimi,
ce-și bat Clipele la fiecare ceas,
istovit și alergat,
de Lume.

Să fi existat Patimi atât de ieftine,
încât să se fi vândut pentru un sărut,
al Existenței cu Natura Umană?

10. Bonele Inocenței

Câte Revanșe să fi aprins Dumnezeu,
încât ar fi acceptat să aprindă,
Coșul de Gunoi al Naturii Umane,
tocmai de Revelionul Speranțelor,
ale căror cenuși erau duse demult,
spre Cerurile unor Cuvinte,
pline de Norii Deznădejdiei,
al căror plumb,
cădea mai greu decât niciodată,
în ploile de foc ale Sufletelor.

Crematorii de Vise,
plutesc în aerul Promisiunilor Deșarte,
angajate de Adevăr,
drept Bone ale Inocenței.

11. Vicisitudini

Cred în Destin,
mai mult decât în Mirarea,
de a fi Devenirea Existenței.

Mă rup de funia Iluziei,
fiindcă nu accept să mă spânzur de Clipele,
pe care nu le-am înțeles vreodată.

Toate vicistitudinile Vieții,
sunt simple roți,
ale mecanismului devorator de noi înșine,
denumit Moarte.

12. Moarte și Clipe

Retrăiesc Armonia unui Univers,
al cărui Înțeles constă în Moarte.

Pașii risipiți ai Clipelor,
se ascund în mormanul de Simțiri,
al căror Sens este tot Moartea.

Doar Fericirea se mai ascunde pe la colțurile Vieții,
crezând că poate fi împlinită fără de Moarte,
înșelându-se amar,
atunci când privește Universul unei Existențe,
pentru care Adevărul Absolut este Moartea.

13. Simțirea Morții

Cine sunt în Simțirea Morții?

Poate un Prinț al Patimilor ,
renăscut din Privirea unei Vieți Amare,
aruncate de către Destin,
pe Genunchii unor coji de Nucă,
ai unei Existențe ce nu mai vrea,
Lumea de Apoi,
fără de tăria,
Iubirii.

Poate un ghiocel al unei Primăveri,
care nu-și poate înțelege,
mugurii Adevărului Absolut,
din care s-a întrupat Moartea,
Amintirii tale.

14.   Roți de Ore

Răvașe de jar,
ard Viitorul,
dorințe aprinse,
luminează Cerurile Morții,
adânc în Inimi.

Lovituri de bici,
cântă norii privirilor,
fulgerătoare,
la masa Norocului,
căzut din balansoarul,
lunii de miere a Iluziei Vieții.

Roți de Ore,
se învârt pe spatele Așteptării,
înghețate și strivite,
de indiferența unui Timp,
ca de fiecare dată,
al Nimănu.

15. Văzduhuri brodate

Radicalii liberi de Concepte,
au devenit constructori de Morale,
la preț de speculă,
pe fruntea Societății de Consum,
Iluzii ale Vieții.

Peroane rătăcite,
își mai caută și azi trenurile viselor,
pe care să alerge neînfricate,
spre Moarte.

Lăzi de sentimente,
gata oricând să fie date drept zestre,
stau abătute și însingurate,
în fața Gării Pustiului,
crezând că vor fi luate de vreun Vânt,
fie chiar și o mică Boare,
și duse sus,
în Văzduhurile brodate cu plăceri,
ale Destinelor.

16. La Butoniera Cuvântului

La Moara Regăsirii,
încă se mai macină,
cheresteaua Întrebărilor,
desprinse din tulpine falnice,
ale arborilor tăiați ai Cunoașterii,
pentru a fi folosită,
drept culcuș moale,
în sicriul Iubirii,
care a părăsit Taverna Gândurilor,
plătind unul dintre cele mai mari prețuri,
pentru a se ascunde,
într-o Lacrimă a Uitării,
din cimitirul Aspirațiilor,
încorsetat cu țepii unor trandafiri,
la Butoniera Cuvântului,
mereu închisă,
și fără un program de audiențe,
afișat stângaci,
în vitrina ochilor,
ca mai înainte.

17. O cărămidă de Adevăr

Cât de elastică,
să fi fost Despărțirea de Dumnezeu,
încât a ajuns,
să se întindă până la Strada Deznădejdiei,
colț cu Deșertăciunii,
a toate câte sunt și vor mai fi?

Cum să mai reparăm podul Fericirii,
când e păzit cu strășnicie de Păcatul Originar,
ce ucide orice Clipă,
care aduce o cărămidă de Adevăr,
ca să-l construiască?

18. Strigăt de ajutor

Mușcatele își mușcă Remușcărilor,
de a fi expuse în ferestrele Privirilor,
sparte de câte o Întrebare,
cu nume de Iubire,
ce vine din neant și pare a Nimănu,
spre a fi răscolită,
de răspunsul cu nume de Moarte.

Îngerii Viselor,
sparg Zidurile Sfințeniei,
din catedralele dezmoștenite,
de un Dumnezeu al Urii,
spre a se reuni în țăriile,
cu multe grade alcoolice,
ale Cerurilor din Patimi,
special create,
ca să nu fie înțelese niciodată,
indiferent cine strigă surd,
după Ajutor.

19. Deșert de Speranțe

Urme arse de zăpezile gândurilor,
stau înșirate la Masa Morții,
unde mănâncă adeseori Timpul,
Oamenii de Zăpadă topiți după rețeta de fițe,
a Societății de Consum,
Vieți.

Acari dezmoșteniți de Soartă,
își trag pe sfoară Greșelile iuți,
înșirând-le cu măiestrie,
gândind la ciorba socială,
pentru a fi puse la uscat,
în Apa tot mai secată a Împlinirii,
ce a devenit,
Deșert de Speranțe.

20. Știință și Religie

Oare cum ar fi arătat,
pălmile Conștiinței Umane,
fără Piroanele ruginite pe crucea Întrebărilor?

Ce ar mai fi scurs sângele Istoriei,
din Lacrima unei Religii?

În ce sertare de Pasiuni,
ar mai fi cotrobăit,
corăbiile Moralei,
oceanele Ființei,
dacă țărmurile Răspunsurilor,
nu ar fi fost în Știință?

21. Sărăcie de Emoții

Insectele rătăcirilor scurmă țărâna Privirii,
bolnave de verighetele pierdute,
ale trecătoarelor Întâlniri.

Copitele gândurilor apasă greoi Ziua gârbovită,
alergând spre Neînțelesul rege al Banului.

Sărăcie de Emoții la piața sfaturilor goale,
de orice Sensuri cu privire la Ploia de Foc,
a Iubirii.

22. Genunchii Speranțelor

Ghilimele ieftine încolăcesc Adevărul,
pus de Zâmbetele false,
la colțurile unei guri a Deșertăciunii.

Petale ofilite de Clipe,
sunt presărate pe catafalcul Ignoranței,
care se îndreaptă încet dar sigur,
spre cimitirul Iubirii.

Zodii rănite mustesc de Moarte,
în genunchii Speranțelor unei Revederi.

23. Coșmarul Dorului

Boare de vis,
lacomă să mănânce flori,
din gheața Sentimentelor,
aleargă sprintară,
spre văzduhul unei inimi,
ce pare a fi a Nimănu.

Acoperișul Temerilor,
a ajuns să fie sprijinit,
de zidurile grele și mucegăite,
ale Amintirilor,
ce ning amenințătoare,
spre cântatul unui cocoș al Dezamăgirii,
dintr-o dimineață,
hărțuită de un Coșmar nebun și sadic,
al Dorului,
hăituit de Moarte.

24. Amanta Timpului

Repetiții reci și vulgare de Clipe,
ce-și irolesc rosturile Așteptărilor deșarte,
în bordelurile unor Speranțe,
mai desfrânate decât Timpul,
ce doarme numai alături de amanta sa,
Moarte.

Clovni supuși Plăcerilor ,
poleite cu izul urât mirositor,
al descompunerii cărnii,
unor Zile atrofiate,
fac iarăși tumbe în jurul,
Destinului,
crezând că vor primi,
și de data aceasta,
Mântuirea Deșertăciunii.

25. Scânteia Focului Sacru

Țărâna Răsăritului,
a devenit noroi peste zi,
udată din plin,
de Lacrimile nesupuse ale Iubirii,
ce-și dorește cât mai multă Viață,
care să o hrănească,
la Taverna fără Nume,
a Spiritualității,
din cimitirul ros de remușcările,
Anotimpului unui Surâs,
straniu și secat de orice Cumpănă,
care îi mai ținea cândva de urât,
la fântâna Iluziei Vieții,
pierdută de către,
Scânteia Focului Sacru al Genialității,
în Moarte.

26. Crematoriile Viselor

Cenușa Cuvintelor,
puse pe Jarul Adevărului Absolut,
este aruncată la întâmplare,
pe aleile Istoriilor de Întâlniri,
stabilite de comun acord,
între Moarte și Destin.

Crematoriile Viselor,
încă funcționează cu orar prelungit,
la tăpile unor Iubiri,
ce n-au nici măcar banii,
necesari Pompelor Funebre,
pentru a înmormânta Trecuturi.

27. O Clipă de hrană

Turme de Adevăruri,
se reîntorc,
la poalele Munților de Iluzii ale Vieții,
mai costelive,
decât în Primăvara unei Aspirații,
când au crezut că vor învinge,
înălțimile gârbovite de Gânduri,
ale Cerurilor din Cuvintele,
care și-au dorit Nemurirea,
ajunse și ele pribege și neputincioase,
la Poarta Morții,
pentru a cere o Clipă de hrană,
doar atât și nimic mai mult,
cu care să-și mai potolească foamea,
de identitate.

28. Oraşul Măcelarilor de Vise

E sărbătoare în oraşul Măcelarilor de Vise,
pe majoritatea pleoapelor,
sunt arborate drapelele Resentimentelor.

Flaşnetari dizgraţioşi de Anunţuri,
intonează imnul Adevărului Olog,
la picioarele de lemn ale căruia,
se închină mulţimile de Reproşuri.

Umbrele colorate de patimi,
sunt purtate de majoretele Vremurilor,
spre a fi învârtite pe feţele isterice ale Clipelor,
ce nu pot înţelege,
nici în ruptul capului năruit de pod al orgiilor politice,
cum de-au reuşit să treacă şi de data asta,
râul Morţii pentru a reveni la Iluzia Vieţii,
la fel de tefere şi nevătămate.

29. Oglinda Facerii Lumii

Rictus amar de stele căzătoare,
în privirea pierdută la zarurile Creației,
de un Dumnezeu,
care și-a spart Oglinda Facerii Lumii,
în capul însângerat al Păcatului Originar,
vrând să se spele cu Măinile Morții,
de tot și de toate,
rănindu-se din neatenție,
în cioburile rămase pe la colțurile Universului,
născând astfel Iluzia Vieții,
pe care o privește,
ca o mare creatoare,
de Biserici cu genunchii roși,
de mătreața Timpului,
care ninge cu disperare,
troienind nesfârșitele rugăciuni.

30. Netrecutul

Universul Creației,
își croșetează,
rochiile de stele ale Cunoașterii,
împletind,
fraze și verbe,
alese din piața de vechituri ale Eternității,
care n-a înțeles niciodată,
Sensul Viitorului,
într-un spațiu,
fără de Început sau Sfârșit,
unde nici unul nu poartă,
Gluga Călugăriei Nemerniciei și Nimicniciei,
cum face de exemplu Nemurirea,
la Mănăstirea Sfințeniei Iubirii,
unde doar Netrecutul,
poate trece râul Morții.

31. Tainele Morții

Cirezi de patimi,
sparg padourile costelive ale Moralei,
alergând haotic,
către Revoluțiile Inimilor,
conservatoare sau democrate,
toate strigă într-un cor al Existenței,
lozinci putrede,
năclăite de unele Clipe prostituate,
ce vor semnarea unui acord,
cu Sângele Indiferent,
care le promite,
Amor Carnal,
cât mai venal,
la porțile mereu deschise,
ale Cimitirelor de Iubiri,
ascunse în Tainele Morții.

32. O porție pe cinste

Fluturii Iubirii,
sunt striviți de stomacurile fermecate,
ale Zânelor Prostituate Amazoane,
pentru a deveni plăceri carnale,
livrate fără întrerupere,
la Abatorul Târgului de Drepturi și Libertăți Meschine,
unde fiecare cetățean al planetei Suferință,
primește rația de Moarte,
în cele mai variate produse,
mezeluri accidentale,
cotlete canceroase,
și de ce nu,
o porție pe cinste din Șunca Nesăbuiinței,
luată din dosul unei Clipe de Coșmar.

33. Țânțari habotnici

Furcile Caudine ale Religiilor,
au fost închise în Cutia Pandorei,
de unde mai fac și azi prozelitism,
cu Patimile și Bordelurile Cunoașterii.

Țânțari habotnici de Momente,
ce vor să schimbe,
fața nespălată și nefardată a Lumii,
zumzăie neîncetat la piciorul de lemn al Morții,
amenințând că-l vor înțepa.

Popoare ce ară de milenii oceanul Minciunii,
sunt disperate să-și potolească setea,
cu Fericire.

34. Masa Tăcerii

Șoimi spasmodici de Regrete,
vor să vâneze Iertări,
în pădurea virgină a Viitorului,
unde este îmbălsămată Fericirea.

Tractoare cernite de Remușcări,
ară ogoarele Suferinței,
pentru a pune recolta Idealurilor,
pe Masa Tăcerii,
la capătul căreia,
așteaptă Moartea.

35. Greieri vagabonzi

Cerceii pierduți ai Desfrăului,
au fost aflați de Moarte,
spre a fi puși,
la urechile surde ale Destinului.

Greierii vagabonzi ai Certitudinilor,
prea răgușiți pentru Sonata Iubirii,
caută disperați la Mica Publicitate a Viselor,
scenă pentru concertul enigmatic al Deșertăciunii,
ce va fi finanțat de Iluzia Vieții,
pentru ziua onomastică,
al unui Adevăr al Non - Sensului Existenței.

36. Păcat și Blestem

Creații desfrânate,
biciuesc calapodul Sacralității.

Luceferi cinici,
ard Lumina Divină a Universului de pomană,
pe frunțile ridate de fluviile răscumpărării,
unor Religii,
ce se vor mai mântuitoare,
decât însuși Moartea.

Gheare avide de putere,
înjunghie sufletele unei Existențe a Nimănui.

Justiții Divine,
ce au balanțele stricate,
încă de la înființarea Lumii ca Păcat și Blestem,
judecă interesele meschine,
ale Banilor ca fiind unicul lor Dumnezeu,
atât de departe de chipul și asemănarea noastră,
încât nu este de găsit niciodată,
alături de Străinul din noi.

37. Deșertăciune și Non - Sens

Gheața de netrecut a Remușcărilor,
se topește,
prin Focul Sacru al Greșelii,
unei Creații a Păcatului Originar,
în roua Noptilor,
ce nu pot să doarmă,
de strălucirea oarbă,
a unui Dumnezeu al Regretelor,
care cad odată,
cu stelele căzătoare ale Vieților,
pe bolta Cimitirului de Iluzii ale Vieții,
unde Non-Sensul devine Rege,
iar Deșertăciunea, regina lui,
ce conduc cu mână de fier,
toate regulile,
prin care Sufletele sunt livrate Morții,
drept hrană spirituală,
neștiind niciodată,
de ce aceasta nu dorește,
Adevărul Absolut al Sensului Existenței,
sau poate că ceea ce vedem,
ca Deșertăciune și Non – Sens,
într-o altă realitate transcendențială,
este cu totul altceva ?

38.   Obligatoriu Moarte

Moartea este cărămida fără de care Viața ar fi o simplă boare de vânt a Uitării de care Creația s-ar fi lipsit.

Sacralitatea se datorează mai mult Morții decât Vieții, devenind un chip al Lumii de Apoi.

Un Destin fără de Moarte nu ar fi nici măcar nemuritor.

Nemurirea pentru a ființa, trebuie obligatoriu să calce pe Eternitatea Morții.

39. Farmecul Existenței

Orice pas făcut în Viață se numește Sens,
pe când în Moarte Contrasens?

Dar când cele două se intersectează,
nu se naște scânteia strălucitoare a Luminii Divine,
care deslușește,
încotro îl putem găsi pe Adevăratul Dumnezeu,
ascuns în fiecare dintre noi,
ca să-I simțim măreția,
prin care poate Iubi absolutul Lumii,
pe care încă nu o putem înțelege,
sau vedea,
fiind cu totul alta,
o Lume a Strălucirii,
dată nouă ca să luminăm,
Farmecul Existenței,
ce pare că a îmbătrânit,
de când ne tot așteaptă,
să o descoperim,
în labirintele întrebărilor,
fără de răspunsuri.

40. Fantasma isterice

Cetăți de verbe nu pot accepta Sensurile,
unei Realități a Sacrificiului.

Codri de foamete se întind peste întreg Deșertul de Simțiri
ai Existenței.

Zori fără Lumină prevestesc Armagedonul Îndoielilor la
masa Regatului Nefericit al Banului.

Berze ce nu mai aduc copii, răscolesc sângele codificat a fi
închisoarea Trupului.

Fantasme isterice de Vorbe Goale,
revoltă Dantelele de Piatră ale Adevărului,
ce vor să fie reasezate,
pe masa Năzuințelor unor Frazе,
ce-și pun coatele pompoase pe ele,
fărâmițându-le.

41. Faleza Tragediei Ființei

Gheața de cleștar a Scrisorii,
începe să se mai topească sub patinele Gândurilor,
ce fac adevărate salturi maiestuoase,
în Pălmile Viselor,
ce-ar vrea să cuprindă,
fiecare bătaie de Sfințenie,
a inimii de Lumină Divină,
aprinsă în Străinul din Noi,
de vulcanul nestins al Meandrelor,
ce erupe cu noi fraze,
de care ne ferim,
să nu ne lovească mortal,
pe Faleza Tragediei Ființei,
unde ne îmbrăcăm,
cu alte Clipe,
decât cele pe care ar fi trebuit să le purtăm,
în astfel de Momente.

42. Colții Anilor

Când Dumnezeu îți oferă un dar se numește Noroc,
chiar dacă acesta este Moarte.

Să fie Fericirea cea care a împărțit anii Vieții în Clipe?

Aș dăruia toate florile Viselor unui singur Zâmbet care să
înțeleagă Sensul Amăgirii.

De ce Credința împarte Iubirea în Pace și Război?

Ce s-ar face Soarta fără colții Anilor puși să o macine?

43. Lăcomii nebune și meschine

Macaralele de Certitudini,
ridică Angoasele Societății de Consum,
la înălțimea de unde pot deveni paravanul Patimilor,
ținute pe patul Răzbunării,
de o cumplită boală a înstrăinării de sine,
ce pare că ar fi lăsat-o Păcatul Originar,
al unei Creații șchioape,
care a scos din tolba belșugului de chinuri,
și ierarhia socială.

Lăcomii nebune și meschine,
seacă până și Apa Vieții,
crezând că nu le va fi de ajuns,
la Porțile Justițiare ale Morții,
unde însetate vor bântui Existența.

44. Ciolan

Mirajul câinilor este ciolanul,
care poate fi mușcat,
indiferent de natura Sufletului,
care l-a avut în trupul propriilor sale Clipe.

De aceea s-au construit parlamente,
unde tăierea sau împărțirea ciolanului,
a devenit dintr-o treabă de rutină,
cândva, în ruină,
una socială,
la fel de banală,
precum este Moartea,
într-o Lume huiduită c-ar aparține,
prea mult Dreptății,
Libertății și Egalității,
ucise mai demult decât Vremea Vremurilor,
de Fericirea unora.

45. Funie

Un Lanț de Interese,
care nu-și înțelege pe deplin verigile,
este o simplă funie,
bună de spânzurat Idealuri.

Opoziția este sarea cu care se azonează Suferința,
după gustul și mirosul, uzurpatorilor.

Nu căuta niciodată Dreptatea în Justiție,
fiindcă aceasta este omenească și nu divină.

46. Sare amară

Pleoapele Absurdului,
lasă larg deschiși ochii Fărădelegilor,
ajunse la mare cinste,
în puroiul social al Libertății,
orbită de toate posibilitățile,
mai ales aceia de a alerga după Lăcomie.

Sarea amară a Existenței,
cade în valurile Vanităților,
peste flăcările Rostului unui Sens,
care incendiază Vieți,
oferindu-le proaspăt gătite,
Morții.

47. Heruvimi triști

Decor de natură moartă cu clown,
rădăcini deștelenite,
vândute străinătăților pe nimic,
fumuri umile ascund cenușile Păcatelor,
ce-asupresc Cinstea,
cu vanitățile lor,
într-o Societate de Consum Moarte,
care speră într-o Nemurire a Ticăloșiei,
încât s-a ajuns,
să-i fure până și Existenței,
menirea de a făuri Destin.

Heruvimi triști și patrioți în ale dumnezeirii,
sunt dați afară de pe murii,
Catedralelor Istovitoare de Mătăanii,
de către mucegaiul sfânt al unei Credințe,
a Nimănui,
care se roagă la fiecare ploaie foc a sufletelor,
să nu le inunde Morala,
ce-abia mai respiră,
la căpătâiul rece al Adevărului Minciunii.

48. Normalitate

Trepti ce n-au cunoscut niciodată,
Pașii grei ai Împlinirii,
sleiți de Adevăr și gârboviți de Clipe,
asupresc orizonturile apuse,
cu noi înălțimi ale vitrinelor sparte,
de Visele,
ce nu vor atinge niciodată,
frunțile abătute și cărunte,
ale Munților de Iluzii ale Vieții,
cu pana lor de nea otrăvită,
care se înmoaie mereu,
în Deșertăciune,
pentru a scrie Epistola Existenței,
în brațele unui Timp,
din ce în ce mai îngrozit și mai înstrăinat,
de Cocoșul cu gâtul tăiat,
care dă trezirea Dimineții unor Coșmaruri,
ce urmează a fi trăite,
într-o Lume unde nebunia este Normalitate.

49. Zi după Zi

Mlădițe de Istorii,
care ar fi putut deveni,
mult mai promițătoare pentru Omenire,
și pentru Devenire întru Adevărul Absolut,
Ființă, Sfințenie și Mântuire,
veștejesc sub nasul cârn,
fără miros al unui Dumnezeu,
căruia I se pare normal,
ca Banul lipsit și el de simțul olfactiv,
să conducă Lumea.

Ne hrănim o viață cu Clipele putrezite,
din Mănăstirile de Pasiuni,
pline de Puroiul Existențial al Înstrăinării,
ce n-a fost niciodată capabil,
să ne spună adevărata poveste,
a Minciunii la care ne închinăm Nașterea,
pentru a putea muri,
câte puțin,
Zi după Zi,
până când ne va muri Moartea,
prin deces.

50. La mâna a doua

Retorici de plumb,
construiesc obuze existențiale,
la Amvonul Onoarei,
de a fi unsul unui Dumnezeu al Deșertăciunii,
pe frontul fără nume,
al Societății de Consum.

Publicitățile vulgare,
vând Vise însângerate,
decapitate,
înjosind Ființa,
ce respiră din belșug,
aerul ozonat al Morții,
pentru a fi mumificată cât mai perfect,
în malaxorul intereselor meschine,
unde fiecare are un preț,
la mâna a doua,
pentru a putea fi cumpărat,
cât mai ieftin,
de Moarte.

51. Arcușuri risipite

Altare sadice de dorințe ascunse,
aprend cerul verighetelor însingurate,
de fulgerele Existenței,
viitorilor nenăscuți,
ce nu vor mai cunoaște niciodată,
Lumea Avorturilor.

Arcușuri risipite spre Nicăieri,
încă își mai amintesc de concertele Destinului,
date în onoarea Fericirii,
ce-au ajuns îngropate demult,
în cimitirele pustii ale Non-Sensului Existenței,
din Catedrala Morții,
unde unicul enoriaș este Eternitatea.

52. Clipe Sociale

Țărmuri fără nume,
roiesc în jurul Maternităților,
dorind să încătușeze Eternitatea,
de unde vin nenăscuții viitoarelor Vorbe Goale.

Uraganele mișcărilor de Clipe Sociale,
mătură Inerția Momentului,
risipind tot ce a strâns Iluzia Vieții,
mai de preț până acum,
Deșertăciunea,
în locul căreia Moartea,
a introdus sistemul de autoservire,
cu cele mai la modă Cimitire de Cuvinte,
unde numărului Viselor care s-au sinucis,
a devenit și mai mare,
la tălpile Adevărului Absolut.

53. Bon de plată

Poduri de Vene ale Dezamăgirii,
întinse pe splaiurile trupului Speranței,
depășesc calamitățile zornăitoare ale Banilor,
din paginile rupte de către Destin,
Vieții,
drept bon de plată,
pentru toate vicisitudinile Lumii,
la Crășma Non- Sensului unei Existențe,
care deși a plătit cu vârf și îndesat,
onoarea de a fi stăpâna Timpului,
tot a fost înșelată de către Moarte,
cu câteva Clipe de Eternitate,
puse în buzunarul fără fund,
al Suferinței.

54. Foamea de Ani

Zorii de Cumetree cu Vremurile,
se topesc în șanțurile ridurilor,
ce nu mai au nimic de declarat,
Norocului,
surghiunit a fi premeditat,
de către Dumnezeu,
spre a câștiga doar cine trebuie,
la Loteria Absurdului Existenței,
unde Durerea,
a fost pusă în posesie,
să dețină până și Eternitatea,
lozului câștigător al Veninului,
unei Clipe,
ce nu se lasă dusă,
din lacrimile celor mulți,
care și-ar dori și ei,
o singură Stea de Fericire a lor,
din infinitele de Galaxii,
căzute de pe Cerul Adevărului Absolut,
alungat mai demult decât Timpul,
în iadul Simțămintelor,
fiindcă corectitudinea nu ar fi fost corectă,
pentru un pumn de Viață,
dat Morții ca să-și astâmpere,
Foamea de Ani.

55. Timorat

Deslușitul a devenit,
țărână și noroi al Iluziei Vieții,
pe când Cunoașterea,
un abur ce-ntregește Ceața Mântuirii,
de noi înșine.

Adevărul se ascunde timorat,
de Dumnezeuul unei Creații,
a Interesului meschin de a folosi Lumea,
drept momeală a Fărădelegii,
ce-I spală și azi Oglinda Chipului,
cu Întâmplările Unic Întâmplătoare,
din fantasmagoriile bolnăvicioase,
ale unui obsedat sexual narcisist,
care-și naște Religii,
după chipul și asemănarea Sa,
unde pacea este mereu un Război,
întreținut de Focul Sacru ce arde în sângele,
care nu a clocotit niciodată pentru propriul Sine,
încătușat și omis,
de la masa unde se impart bucatele,
adevărate,
ale așa zisei iubiri Dumnezeiești.

56. Lacăt de Vise

Nu sunt venin de Amintire,
fiindcă toate podurile dorului,
duc către zodia Morții mele.

Nici stea căzătoare de Amurg,
când urmele Reveriiilor,
se vor desfăta cu Lumina Divină a Poeziei,
unei gene de Iubire,
pensată peste privirea unei Clipe,
în eternitatea căreia voi fi,
Creator,
spre a fi pusă la sânul,
Adevărului Absolut,
spre a-mi aduce Noroc,
în Moartea de mine însămi.

Sunt Lacăt de Vise,
pentru Speranțele altei Lumi,
unde voi privi Frumusețea și Fericirea,
pe care mulți dintre voi nu o văd,
acum și aici în jurul,
acestei Vremi a Vremurilor,
unde vă voi însoți,
spre a nu deveni Eșec,
la tălpile neînțelese,
ale unui Dumnezeu meschin.

57. Târguri de sfârșit de Lume

Muguri de otravă,
cresc pe spatele Ibovnicei Adevărului,
strecurată prin sita Iluziei Vieții în Moarte,
pentru a înflori drept Eternitate,
ucigând fiecare Iubire,
pentru a fi înlocuită,
cu zidurile reci,
igrasioase și impersonale,
ale Bordelurilor de Vise,
care ning,
cu plăcerile carnale,
ale Abatoarelor de Clipe,
în târgurile,
de sfârșit de Lume ale Creației.

58. Câine șchiop

Câine șchiop de Zile,
cu pălăria Destinului trasă peste capul lovit,
de pietrele Hranei,
traversez strada descompusă a cimitirelor de Mușcate,
care par a nu mai mușca de o veșnicie,
glastrele sparte ale Norocului,
încinerat la ceas de Soartă,
în colivia închisă a Viitorului,
pentru că-i datora acestuia,
derizoria sumă de Speranțe,
pe care le-ar fi cheltuit nesăbuit,
la caruselul unor Adevăruri ale Durerii,
care se dădeau drept fete mari ale Fericirii,
în orașul murdar și aprins de Ploile de Foc,
ale invidiei, mâniei și prostiei,
ce-aduceau o atmosferă lacustră,
de crematoriu al Împlinirilor,
revanșarde,
prin care pluteam,
încându-mă încetul cu încetul.

59. Tăcerea și Singurătatea

Țepii veninului Mahalalei,
au devenit ocrotiți de legea prostituată cu normă întreagă la
Bordelul sărăciei,
de pe alea unor priviri obscene,
ce folosesc monedele macabre ale cimitirelor de Clipe,
pentru a plăti Destinul,
proprietar al stabilimentului Morții de Sine.

Doar câte o copită de armăsar al Dezolării,
mai sparge Tăcerea și Singurătatea de cremene,
până când Amurgul răzvrătit,
vine și le lovește una de alta,
scoțând scânteii,
care dau să aprindă stelele Noptii,
din sufletele pierdute la jocurile de noroc,
ale unei Creații,
ce pare a Nimănui.

60. Adevăr obez

Tulpini de viruși vând boli la preț de speculă,
în târgul uitat al Depravării.

Năframe joviale vor să te convingă,
că înfășoară capete de Cer ale Libertății,
care au avut cândva propriile Gânduri,
amanetate acum de către necruțătorul Timp,
atât de avar,
încât nu ar da o Clipă,
fără suprapreț,
Adevărului obez,
ce mai cerșește măcar o singură Minciună,
pe care o prăjește după rețeta Destinului,
lăsând în urmă,
binefăcătoarea Moarte.

61. Unicul Sens

Nu Viața aruncă zarurile Morții ci invers.

Toate durerile sau bucuriile nașterii Simțămintelor,
din această Lume a Deșertăciunii,
nu valorează nici cât o fărâmbă de Moment,
furat Eternității,
față de sufletul adevăratei Iubiri,
unicul Sens,
pentru care știm că existăm,
pribegi,
în praful unui drum,
ce adesea pare al Nimănuui,
dar care va deveni trecutul nostru,
de firul căruia,
ne vom spânzura toate Clipele,
care și-au pierdut,
virginitatea Eternității,
evitându-le în nebunia,
plină de frenezie a Existenței,
pentru a realiza la urmă,
cât nesfârșit am pierdut.

62. Riduri

Șanțuri adânci săpate în ridurile unor Trăiri,
duc ce a mai rămas,
din Apa Secată și Uscată a Vieții,
crezând că vor reînvia,
Clipa,
care a rămas doar o istorie,
știută de cele mai bătrâne Iluzii ale Vieții,
ce evită să o destăinue noilor Deșertăciuni,
duse la vale de puhoaietele de Patimi,
în cu totul alte riduri,
ce vor fi sărutate,
de buzele Cuvintelor înghețate,
din ce în ce mai străine,
crezând că asta înseamnă cu adevărat,
Iubire.

63. Ochii Cerului

Ce poate fi material în această Lume,
când Iubești cu adevărat?

Cuvântul în care ne trezim,
privind Zorii geloși,
că nu pot iubi și ei,
sau florile Zâmbetului,
din colțul gurii de vis a Norilor,
ce-aduc Primăverile în viețile noastre?

Sau poate Ochii Cerului,
ce-și deschid ferestrele senine din priviri,
spre a primeni Lumina Divină a Desăvârșirii,
unor suflete,
fericite de Dumnezeu,
să fi aflat Sensul Existenței,
ca fiind Iubire,
a cărei unică Eternitate,
depășește Moartea.

64. Bârfe

Genunchii obosiți ai Privirilor iscoditoare,
bârfesc la Piața Igrasiei,
de lângă templul sfânt al Adevărului Neștiut.

Unele spun că Cerul,
ar avea buzunarele prea adânci,
săpate în sutanele preoților de Momente,
altele că n-ar fi trebuit invitată Moartea,
la Parastasul Iubirii,
ce tocmai s-ar fi înecat,
de prea multă Încredere,
în Eternitate.

Orice ai face,
nu e îndeajuns de Bine ca să fie Rău,
strigă Existența boschetară,
cerșind trecătorilor,
câteva Nașteri în plus,
neavând cu ce să-și hrănească Timpul,
luat de suflet încă de la începuturi.

65. Trandafiri Neînțeleși

Care de Nori pline cu suflete nenăscute,
se înghesuie la porțile Absurdului acestei Lumi,
fiind sigure că transportă Lumină,
pentru ca Istoriile să poată citi noi pagini,
din Marea Creație a Morții.

Potcoavele ruginite și-au pierdut Norocul,
în cazinoul Existenței,
care a obosit să mai bată atâtea drumuri,
pentru fiecare Destin în parte,
iar caii Iluziei Vieții au rămas nepotcoviți,
rupându-și copitele murdare ale Pasiunilor,
în țepii trandafirilor neînțeleși ai Iubirilor.

66. Ființă de Lumină Divină

Sicrie de Cer se-ndreaptă tăcute,
însingurate și părăsite,
spre cimitirele Inimii,
ducând Amintirile,
unei Ploi de Foc a Iubirii,
ce a rămas a nimănu,
bântuind grădinile încărunțite,
ale Sufletelor,
unde nici Iarba Uitării nu mai crește.

Rămășaguri de petale moarte,
puse pe seama Remușcărilor,
vor să devină aripile Zborului,
peste împlinirea naturii,
Ființei de Lumină Divină,
fără de zodii, anotimpuri,
sau Moarte,
pe care am pierdut-o,
poate,
dintotdeauna în noi.

67. Ore de chin

Cenușa Cuvintelor a devenit,
esența Focului Sacru,
al Cunoașterii,
din care am plămădit argila olarului,
transformându-l într-un ulcior,
pentru Clipele însetate de Adevăr,
ce spală picioarele Timpului,
care ne-a călcat cu greutatea Nemuririi,
Viața,
pentru a fi predată Morții,
după chipul și asemănarea ei,
devenind un fel de Dumnezeu,
al Neantului.

Lungi fețe de masă,
politicieni de vază,
rânjesc meschin,
în timp ce aruncă zarurile Sorții,
noilor ceasuri,
stricate din naștere,
spre a împodobi mâinile bătătorite,
de muncile Existenței,
cu noi ore de chin.

68. Opreliști

Roadele Pomului Sacru al Vieții,
au putrezit dinainte de naștere,
rămânând doar neantul Iluziei Vieții,
în care ne ducem pașii,
ce este dinainte de toate,
adevărata Moarte,
iar Moartea,
Viața pe care n-am avut-o cu adevărat niciodată.

Opreliști reci și tardive,
născocite de Creația Lui Dumnezeu,
ne împânzesc cu existența,
unui Univers al Conștiinței,
cu o mulțime de Catedrale ale Întrebărilor,
unele frustrate,
altele abătute,
unele chiar perverse,
dar toate,
fără mariajul Răspunsului,
privind Adevărul Absolut.

De ce?

69. La Loteria Desfrâului Politic

Și Gheața Morții poate răci de noi înșine,
devenind febrilă,
arzându-ne pașii Amintirilor,
cu Ploaia de Foc a Iubirii,
unicul Sens al Existenței,
motiv pentru care avem nevoie,
mai mare de Moarte decât de Uitare.

Aplauzele isterice ale Renașterii,
ridică a nu știu câta oară Cortina Deznădejzii,
peste capetele Zilelor solitare,
ce joacă de când lumea la Loteria Desfrâului Politic,
ținută de Sfinții Părinți ai Bordelului,
denumit pompos,
Religie.

70. Cimitirul Cuvântului Creației

Bulevarde largi de Zile,
ale dezmoșteniților Sorții,
născuți într-o Lume a Nimănui,
părem statui de ceară furată de Existență,
de la lumânările pentru Parastas,
ale Morții din noi înșine.

Catafalce pline de Iubiri mistuitoare,
stau așezate în capelele Nimănui,
ce-ar fi putut da Sens atâtor Vieți,
prin Moarte.

Până și Lacrimile au părăsit,
Cimitirul Cuvântului Creației,
spunând că în loc de A Fost,
îl preferă pe A Deveni,
cucoane bogate în Deșertăciunea Banului.

71. Pe arătură

Plugurile tăriilor ară gradele,
pe gâturile de lebădă ale semnelor de întrebare,
care stau cochete,
cocoțate în paharul spart,
pe cimentul rece al Gândurilor,
pentru a aduce Noroc,
Dezolării, Putrefacției,
Distrugerii și Regretelor,
atâtor și atâtor Iluzii ale Vieții,
în drumul lor spre Moarte.

Câmpuri de virgule,
rămase Pârloagă,
par a naufragia într-o derivă a Nimănui,
printre Vorbele Goale,
prostitute de lux,
ale Bordelului Existenței,
așezate în vitrinele năclăite,
de prafurile Speranțelor,
trase pe nas,
de Remușcări.

72. Aripile pescărușilor

Pescărușii Viselor,
îmbată Orizonturile,
cu aripile albe și imaculate ale Clipelor,
ce-și caută disperate vapoarele,
pierdute ale Ochilor de Cer,
închiși pentru totdeauna,
de furtunile destrăbălate și meschine,
ale Norilor de suflete cernite,
la parastasul unei Iubiri,
pe care n-a cunoscut-o niciodată,
Nimeni.

Doar porturile Întrebărilor,
mai așteaptă câte o pană,
din Simțirile ce au fost undeva – cândva,
ale unor aripi,
ce nu se vor mai reîntoarce,
Niciodată.

73. Locomotiva unui Cuvânt

Locomotiva unui Cuvânt,
a fost trasă pe linie Moartă,
în aşteptarea vagoanelor unor Momente,
când recolta de Zâmbete,
va reveni din nou la normal,
fără să intereseze pe Nimeni,
că-i rugineşte Adevărul Absolut,
iar roţile ce erau cândva de foc,
au început să stingă Clipa Eternităţii,
lăsând în locul lor,
doar fumul Dezamăgirii,
ce se îndrepta spre Nicăieri,
în speranţa că va găsi iarăşi,
paşii aceluia Cuvânt,
care se numea Iubire,
şi par a fi dispărut,
fără nici o urmă,
atât de demult.....

74. Medicament pentru răceală

Ferestrele Cerului își șterg
lacrimile Ploilor de Foc,
de pe fața Norilor,
lăsând Lumina Divină,
să îmbrățișeze Lumea unei Eternități,
din Inima mea.

Albine jucăușe și sprintene,
răsfoiesc cu frenezie,
fiecare floare a Privirii tale,
crescută în Cimitirul Singurătății,
unde Moartea devenise cel mai bun sfătuitor,
colectând mierea Zâmbetelor,
crispate și întrebătoare,
un adevărat medicament,
folosit în caz de răceală sufletească,
a Focurilor din Simțiri.

75. Întruparea Eternității

În Societatea de Consum,
Libertatea este ghetoul Împlinirii,
de unde izvorăsc,
Închisorile Speranțelor,
cu aripile frânte,
ale trădării de propriul Sine.

Doar porțile deschise ale Morții,
pot aduce adevăratul Liber Arbitru,
care să clădească Viața Spirituală,
începând cu Nesfârșitul
și continuând cu întruparea Eternității,
fără de timpi sau spații,
religii sau catedrale ale Moralei,
doar cu Adevărul Absolut.

76. Aer respirabil

La concertul Viselor,
există doar instrumentele muzicale,
ale Iluziilor Vieții,
dezacordate și deteriorate,
de către Existență,
prin Liberul Arbitru,
dat spre a ști,
că Viața are limite,
în Moarte.

Se cântă doar aria Înstrăinării de Sine,
până când spectatorii triști și debusolați,
își caută câte un teritoriu,
unde să se refugieze,
de răceala notelor muzicale,
grave și eronate,
ale Angoasei și Absurdului,
ce-au devenit aerul respirabil,
al Vremii Vremurilor.

77. Parastase de credite

Conștiința a devenit,
Catedrala Liberului Arbitru,
unde Visele devin,
Realitatea Iluziei Vieții,
iar Împlinirile,
nu mai sunt în Iubiri,
ci în Mătăniile adresate Sfântului Ban.

Slujbele religiei Băncilor,
se țin doar cu ușile Adevărilor închise,
de lacătele Absurdului și Dezolării,
din care se încheagă,
noile averi ale Deșertăciunilor,
ce-i vor aduce Morții,
parastase de credite,
tot mai sofisticate și mai luxoase,
printre cavourile miliardarilor,
ce-și etalează bogăția în cimitire,
devenind cei mai avuți dintre morți.

SORIN CERIN - DEATH

SORIN CERIN - DEATH

SORIN CERIN - DEATH

SORIN CERIN - DEATH

SORIN CERIN - DEATH